

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

PŘÍPAD VINCENT FRANKE

CHRISTOFFER CARLSSON

PŘÍPAD
VINCENT FRANKE

**CHRISTOFFER
CARLSSON**

PŘÍPAD

VINCENT FRANKE

panteon

Ze švédského originálu
Fallet Vincent Franke,
Piratförlaget, Stockholm 2010

Copyright © 2010 by Christoffer Carlsson
First published by Piratförlaget, Sweden
Published by arrangement with Pontas Literary & Film Agency, Spain
Copyright © 2013 by Panteon
Cover © 2013 by Emil Křížka
Cover photo © 2013 by Mela Annerberg-Norén
Translation © Hana Švolbová 2013

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav
www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon
Přeložila: Hana Švolbová
Odpovědná redaktorka: Renáta Večerková
Návrh obálky: Emil Křížka
Sazba: DTP Panteon
Tisk a vazba: CPI Moravia Books, Pohořelice
Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-87697-04-7
ISBN 978-80-87697-15-3 (PDF)

*Mým rodičům a bratrovì.
Za všechnu bezmeznou lásku a podporu.
Díky.*

“Oh my, how the world still dearly loves a cage.”

– Maude, Harold and Maude (1971)

JEDNA

Vidím se v temných sklech výkladních skříní. Tohle je začátek.

Obraz je zvlněný, neostrý. Ruce se mi třepetají jako ptáci. Z vnitřní kapsy bundy vydoluju poloprázdný balíček cigaret. Jednu vytáhnu a studuju ji. Potom si ji strčím mezi rty a škrtnu zapalovačem, jako bych nikdy nezapochoyboval.

Nespál jsem se zavřenýma očima dva týdny. Pravděpodobně jsem nespál vůbec. Kvůli nedostatku spánku si nejsem jistý sám sebou, svým vlastním tělem.

Vyrážím. Můj tmavý odraz mě pronásleduje až do rohu výkladu a mizí. V jednom titulku čtu: „*Takto budete letos vypadat.*“ Cigareta na mě působí báječně a já se pomalu znovu stávám člověkem. Cítím se cize a čerstvě, jako vůně nových bankovek, osvobozený od všeho, co bývalo. Pohyby a myšlenky se rozplývají.

Tohle je začátek.

Autobusová zastávka u náměstí Gullmarsplan, nechci jet metrem. Nejsem venku, na svobodě, ještě ani dvě hodiny a už tu stojím jako kdokoliv jiný, a čekám na autobus. Téměř usínám. Přechody mezi euforií a nepopsatelnou únavou jsou nebezpečné, toho jsem si vědom. Nejsem oholený a ani nechci myslet na to, jak vypadají moje vlasy. Podrážka umrtvuje cigaretu.

Zápach nafty. Řidička autobusu vypadá jako žába, která si po spodní půlce obličeje rozmazala rtěnku. Cesta na jih vede pod smrákajícím se nebem. Na sedadle vedle mě leží noviny s článkem *Liga hlídačů opět útočí*. Je to den jako každý jiný. Lidi v autobuse odumírají, odcházejí během cesty. Jakmile jsem dostatečně sám, volám Markovi. Je to jeden z těch idiotů, co do telefonu řeknou: „Kdo tam.“

„Kdo tam?“

„Hádej.“

„Vincente.“ Marko se nadechne. „Do prdele,“ šeptne.

V tomhle světě je zadržený člověk něco jako radioaktivní odpad. Nikdo s vámi nechce mít nic do činění, dokud z vás nespadne podezření. A Marko působil skutečně šokovaně a vyděšeně, když zaslechl můj hlas. V telefonu to šumělo, jako by byl někde u moře.

„Nic na mě neměli,“ říkám, abych ho uklidnil.

„Kde jsi?“

„Venku.“

„Chceš se sejít?“

„Ještě ne.“ Nejdřív chci domů a podívat se na výsledek víkendové domovní prohlídky. A možná si lehnout a pár dní se prospat.

„Ale chceš nastartovat, ne? Mám tu pár věcíček, co na tebe čekaj.“ Zní ztuhle a vystresovaně. Zajímalo by mě, jestli mu někdo drží v zátylku bouchačku.

„Jasně,“ říkám. „Přesně jako obvykle.“

Končím hovor a dívám se z okna. Svět kolem ubíhá jako film.

Doma, a váhám s klíčem v ruce. Jsem nervózní, z nějakého důvodu. Vzpomínka z kronoberské vazby, zírám na něčí černá písmena. *Ty svině po mně jdou*. Po pár dnech zjišťuju, že

jsem to mohl napsat sám. Jsem na detoxu. Několik nocí jsem měl příšerné noční můry. Chtěl jsem se po nich zabít. A válel jsem se ve vlastních zvracích. S postupem času z nich byla čím dál vodnatější žluč. Zácpa, kterou způsobuje morfin, povolila a museli mě odvézt na oddělení pro nemocné. Mám zimnici, jsem posraný a poblitý, křičím, že po mně jdou, že mě chtějí dostat. Podaří se mi jednoho z dozorců praštit do obličeje a za námi zůstávají stopy žluče, krve a nazelenalé, nemocné stolice.

Nebylo to hezké, ale ten krvácející bachař, masitý chlap s obličejem jako buldok, se na mě podíval s lítostí a událost nenahlásil jako napadení. Za to jsem mu byl vděčný. Postarala se o mě nějaká sestřička, dala mi kapky a dohlížela, abych se nepokusil spolknout vlastní jazyk. Jmenovala se Lisbeth nebo Elizabeth, jméno si nepamatuju, ale vzpomínám si, že jsem se ji dokonce snažil podplatit, aby mi dala ketogan, syntetickou formu morfinu, kterou vlastně ani nemám v oblibě. Nechtěla, a já jsem ji nenáviděl.

Dva náročné týdny jsou za mnou a potřebuju klid, spánek a dělat něco, co mě donutí myslet na něco jiného než na moje duševní monstra.

Modrobílé pásky ze dveří strhli, ale pořád je tam vidím. Dům, v němž bydlím, je takový ten barák, co najdete ve všech švédských městech. Stojí dvě minuty od stanice metra Björkhagen, má stejnou barvu jako moje dlaň a je postavený z chladného betonu, čtyři patra do nebe a bez výtahu. Lidi, co tu bydlí, mají příjmení jako Pettersson, Szopek a Yang. Mají rodiny a děti a občas je vídám venku na zahradě. Dům je tak tichý, že nelze vyloučit, že tu všichni kromě mne umřeli.

Tenhle byt jsem koupil před šesti měsíci, když jsem vydělal tolik peněz, že jsem mohl složit stotisícovou zálohu.

Dveře se se skřípnutím otevřely.

V bytě to vypadá jako po výbuchu. Každého idiota napadne, že pokud dealujete a máte sklad doma, tak tam pojedete. Nevýhodou toho, když máte zboží někde jinde, je, že po domovní prohlídce vypadá byt jako válečná zóna, protože policie nic nenašla. V kuchyni dokonce vypáchili jedno prkno v podlaze, soudě podle četných odřenin nejspíš od páčidla na přiléhajících deskách. Byli očividně zoufalí.

Tomu se musím usmát.

Otevírám všechna okna, pouštím do bytu svět. Vzduch vevnitř je zatuchlý a odporný. Čerstvý závan mi čistí hlavu, uklidňuje mě.

Knihovna je prázdná, knížky leží na hromadě na podlaze, jako by byly připravené ke spálení. Všechno oblečení je rozházené před skříní, která je pořád dokořán. V kuchyni rozbitý porcelán. To mi připomíná jednu holku, se kterou jsem chodil před pár lety. Měla půvabnou úchylku na porcelán. Pokaždé, když jsme se hádali, ho po mně házela. Byl to drahý vztah a zůstával jsem s ní jen proto, že jsem z ní mohl tahat peníze. Ukončil jsem to tak, že jsem jí přestal brát telefon.

Postel je převrácená, nohy trčí do stropu jako antény. Vypadá jako mrtvý brouk. Pouštím se do úklidu, ale tenhle projekt mě rychle přestává bavit. Otáčím postel, stavím knihy do polic a zavřu skřín. Že je oblečení rozházené před ní, je nejspíš praktické. Na logické úvahy jsem moc unavený a mám dojem, že mám kůži nabitou elektřinou a napuchlou, jako bych ležel dlouho na slunci.

Zavírám okno, na chvilku se podívám na nebe a potom si lehám na záda do postele. Strop není klidný. Obraz oblohy, moc velký na to, abych ho mohl najednou vstřebat, mám vypálený do sítnice, když usínám.

Ze spánku je bezvědomí, hluboké jako dočasná smrt.

Zvuk zvonku, dostává mě opět na povrch. Nevím, jak dlouho jsem spal. Mohla to být čtvrt hodina, mohl to být den.

Marko. Kudrnaté hnědé vlasy připomínají psí srst a pohledem téká z místa na místo. Na sobě má světle zelenou vojenskou bundu, obnošené džíny a boty vypadají, jako by se brodil bahnem.

„No to je paráda, že tě vidím, Vincente.“ Přeměřuje si mě pohledem. „Vypadáš unaveně.“

„Spím. Myslím.“ Když mrkám, pálí mě oči a v hrudníku mi buší srdce do páteře. „Nejsem si úplně jistý.“

„Pokud jde o tebe, tak není jistý nic, Vincente,“ říká Marko a já těžko poznávám, jestli je rád, že mě vidí, nebo je spíš nervózní. Pořád zní vystresovaně a to mě irituje, ale to on se stará, abych měl co prodávat. Nesmím si to u něj rozházet.

Moje myšlenky se pomalu vrací do reality. Marko vytahuje hnědý balíček, velký jako krabice od bot, obalený stříbrnou lepicí páskou.

„Týdenní dodávka,“ povídá.

„A?“

Usmívá se. Markovy zuby jsou stejně křivé jako náhrobky na starém hřbitově, a když se zašklebí, vypadá jako umrlec. Z kapsy vyloví černou tubu, velkou tak akorát, aby se do ní vešel film z foťáku.

„A pro tebe,“ říká a pokládá mi ji do ruky. Konečně. Dva týdny jsou moc dlouhá doba. Na tubičce je nálepka s popisem obsahu v ruštině, možná ukrajinštině. Nemám ani ponětí, co tam stojí. S jistotou dávkou nervozity se ptám Marka, jestli je to syntetika. Syntetické preparáty je těžší sehnat, proto je po nich větší poptávka. Takhle to prostě funguje. Ale já syntetický morfin rád nemám. Párkrát jsem si to vzal, ale jediné, co se po tom obvykle děje, je, že mi ztuhne jazyk a mám několik dní problém mluvit srozumitelně a ztratím chuť. Tohle určitě nebude zdraví prospěšné.

„Není,“ odpovídá. „Tohle je ta stará, obyčejná, dobrá sračka.“

Přikyvuju a říkám, že potřebuju spát. Že jsem nespal dva týdny.

„To si dovedu představit.“ Pomalu přitakává. „Vazba je příšerná.“

To mě rozesměje, neomaleně.

„Jako bys o tom něco věděl.“

Marko pokrčí rameny a rozhodí ruce.

„Možná se u tebe budu muset později večer zastavit znovu,“ říká. „Máme nějakou prácičku, a jestli se to trošku zvrtně, budu asi potřebovat tvoji pomoc.“

Pomoc znamená víc drog, a to znamená víc peněz. A to je dobré. Jsem na tom hůř než vykastrovaná pornohvězda.

„Jasně.“

Vypadá to, že Marko váhá. Naklání hlavu, dívá se na černou tubu v mojí ruce a potom do země.

„Takže zůstaň čistej,“ prosí mě nakonec a kývne směrem k tubě. „Aspoň do zítřka.“

„Jasně,“ opakuju a pokrčím ramena.

Zavírám za ním dveře a pokládám balíček vedle postele, abych si pamatoval, že ho odsud musím dostat, jakmile vstanu.

Marko nemohl udělat nic lepšího než strčit mi tubu, které se nesmím dotknout. Beru z ní jednu kapsli a lehám si na záda. Přivírám oči a potěškávám kapsli v ruce. Měl bych zvážít, jaké to může mít důsledky, ale dostihl mě zvláštní pocit, podobný stříbrnému paprsku naděje na víčkách, a já okamžitě chápu, že zanedlouho, jen za malou chvíli, budu mít dojem, že všechno zvládnu. Všechno se srovná, stačí to jen spolknout.

Kapsle se pohybuje v mých útrokách a v prázdném žaludku to píchne, když se morfin dostane domů, někam do tmy hluboko uvnitř.

Opojení, euforický klid, přichází po době, kterou považuju za celou noc, ale nebylo to určitě víc než pár minut. Z únavy je klid a já mizím, mizím.

Přicházím k sobě tím, že mi kladivo rozmlátí spánky. Pořád si myslím, že jsem ve vazbě a prožívám ten klaustrofobický pocit, že žiju v krychli. Strach se kolem mě vine jako kouř. Potom si uvědomím, že jsem ve svém bytě. Ta úleva je nepopsatelná.

Před očima se mi míhají vjemy, útržek snu o mém otci, jeho prázdný obličej, vzpomínka, kvůli které ztuhnu.

Dveře. Bušení jde odtamtud. Kolem mě je tma, ale těch pár barev, které dokážu rozlišit, je neuvěřitelně ostrých. Nádherné umělecké dílo. Pořád jsem neuvěřitelně sjetej. Znovu klopýtám ke dveřím a otevírám, bez rozmýšlení.

Marko někoho strčí do bytu, tmavou postavu. Neslyšně mizí za mnou.

„Vincente,“ šeptá. „Přece jsem ti to vykládal.“

Jeho dech je těžký jako u vzteklého psa. Kudrnaté vlasy se lesknou deštěm nebo potem. Nebo obojím.

Dívám se na svoje nohy, provinile.

„Musíš se o ni postarat,“ pokračuje. „Nejdýl týden, než se to uklidní. Ozvu se, jak to půjde. Ale nenech ji odejít, jasný? Rozumíš?“

V tomhle stavu bych udělal cokoli, jen abych mohl spát dál. Nedokážu ovládat svaly v zátylku, moje hlava sedí na volném perku.

„Rozumíš, Vincente?“

„Co?“

„Rozumíš?“

„Jo, jasně.“

Cokoli, jen ať už jde. Naposledy se na mě váhavě zadívá,

než se otočí. Když zavírám dveře, slyším jeho kroky na schodech, rychlé a těžké.

Cestou zpátky do postele přemýšlím, co se vlastně děje, než znovu usnu, s chabým vědomím, že se v mém bytě nachází tichá, černá silueta.

DVA

V nervových vláknech mi jiskří. Jsem vzhůru, nebo alespoň při vědomí. Denní světlo je silné a božsky bílé. Přeležel jsem si ruku, nemůžu ji používat. Nemám v ní žádnou sílu a žádnou krev. V ústech cítím chuť železa a do nosu se mi vtírá vůně sladkého koření a mořské vody.

Posadil jsem se, šimrá to, jak se krev rozproudila, a opravdu se cítím jako nový člověk. Koutkem oka postřehnu rychlý pohyb nějakého stínu. O okamžik později se nějaká osoba vrhá do okna. Pohyb není dostatečně silný a tabulka se jen trochu zaklepe. Zvuk dopadajícího těla je těžký, jako když někdo upustí pytlík s hnojivem.

To mě mate.

Vstávám a zamotá se mi hlava. Když se sježu, je moje mysl nevypočitatelná a vždycky kladu pozornost na nepodstatné detaily. Pocit, že kolem mě ke dveřím proletěl stín, s pohyby lehounkými jako šepot. A najednou se celý vjem mění jako karta v blackjacku.

Marko. Sjetej Vincent. Nenech ji utéct.

Tělo na podlaze sebou mrská jako umírající ryba. Přistupuju k němu se stejnou nejistotou a bušícím srdcem, jako se policista blíží k místu, kde by se mohl skrývat vrah.

Je to mladá dívka, asi osmnácti- nebo devatenáctiletá, ale v odhadování toho, kolik je komu let, jsem dost nemožnej.

Má tak černé vlasy, že se v denním světle modře lesknou. Její kůže má barvu zašlého zlata. Je svázaná. Kolem nohou a rukou má několikrát omotanou lepicí pásku, pusou jí zakrývá páska stříbrná. Stříbrná lepicí páska. Nejoblíbenější zbraň těch, co potřebují někoho umlčet.

To z ní to vychází, ta vůně sladkého koření a mořské vody.

Přestala se vrtět a leží tiše. Má tak tmavé oči, že vypadají černě, navzdory světlu. Nebo má tak rozšířené panenky, že potlačily duhovku. Připomíná mi to bezedný pohled lidí, kteří se ocitli ve válce. Sípavě a ztěžka dýchá nosem. Z toho pohledu mi není zrovna nejlíp, ale asi ne tak špatně, jak by mělo.

„Klid.“ Rukou dělám gesto, jako bych někoho stavěl. Je to divné, ale nic jiného mě nenapadá. „Přinesu nůžky,“ dodávám a ukazuju na kuchyň.

Protože tu byla policie a zaprášili všechno nádobí, jak hledali otisky prstů nebo drogy, chvíli mi trvá, než nůžky najdu. Jakmile se s nimi ukážu před ní, začne sebou zase cukat. Zpod pásky slyším tlumené sténání. Třeští na mě oči, jako bych ji měl poslat na onen svět.

„Tak klid, sakra, klid.“

Hrozně se vrtí a mně to připomíná, jak mi bylo patnáct a koupal jsem Elsu, naše kotě. Přemýšlím, že jí do krku nacpu kapsli s morfinem, aby se zklidnila, ale nechci plýtvat. Nakonec si klekám na její holeně a začínám přestřihovat pásku kolem nohou.

Je bosa. Má malá, snědá, pěkně formovaná chodidla, ale za nehty na nohou má špínu, jako by se vláčela přes pole.

Pásky jsem odstranil a pomáhám jí na nohy. Je lehká, ale očividně slabá. Držet její tělo je jako chovat usínající dítě. Ukazuju na pohovku a rovnám jeden z odhozených polštářů, aby se mohla posadit. Jde opatrně, vypadá to, že jí každý pohyb působí bolest, ale má perfektní, nepokažené držení těla, krásnou linii zad až vzhůru do zátylku.

Udivuje mě, jak je tichá. Sedá si a tentokrát poslušně nastavuje ruce, abych mohl pásku přestříhnout. Prsty má rovné a dlouhé. Zajímalo by mě, jestli hraje na piano.

Vypadá to, že v prstech nemá žádný cit. Namáhavě tápe po stříbrné pásce přes pusku, až to vzdá a já ji smím strhnout. Chvilíčku předtím klidně zavře oči, a když trhnu, bolestivě, ale hluboce vydechne.

Usedám na okraj stolu před pohovkou, půl metru od ní. Z nějakého důvodu se stydím, jako by mě na chodbě pozdravila holka, co je ve škole nová, a v hlavě mám vygumováno, protože nevím, co říct. Takže se na ni jen dívám.

„Co to má znamenat? Proč tu jsi?“

Jakmile zaslechne můj hlas, ucukne a schoulí se. Má nohy jako kobylka, dlouhé a štíhlé. Oblečená je jenom v krátkých žlutých šatech. Ta ostrá barva mě bodá do očí.

„Jak se jmenuješ?“

Kouká z okna. To mě rozčiluje. Nejsem žádná pitomá chůva a na tohle vážně nemám čas. U postele leží balíček se zbožím na týden. Měl bych začít, obvolat mé drahé závisláky. Po dvou týdnech ve vězení se mi po nich skoro stýská.

„Jak se jmenuješ?“

Její oči pozorují svět venku, střechy a modré nebe.

„Odkud znáš Marka?“

Ticho. Nic.

Tohle nemá cenu. Přemýšlím, jestli to není autistka, mohla by umět počítat karty a pomoci mi vyhrát v blackjacku majlant. Jdu k posteli, беру mobil a volám Markovi. Ona sedí na gauči, a jak kryje svoje tělo, podobá se opuštěnému dítěti.

Signály telefonu se od vzdálené elektronické zdi odráží zpět ke mně. Žádná odpověď. Vracím se k pohovce, dívám se na ni a něco se ve mně láme.

„Připomínáš mi někoho, koho jsem hodně dlouho neviděl,“

šeptám a slyším, jak se mi klepe hlas.

A v tu chvíli mě udeří do obličeje, studenou dlaní, a rozeběhne se ke dveřím. Křičí něco, čemu nerozumím, ale zní to jako nadávky. Pohybuje se pomaličku, skoro dezorientovaně. Bosé nohy dupou, a když doběhne ke dveřím, už jsem u ní. Ve tváři se mi rozlévá teplo a bolest. Mám chuť jí to vrátit. Dveře jsou zamčené a ona lomcuje klikou.

„Uklidni se, zatraceně, já ti neublížím,“ křičím a chytám ji za ramena. Cestou zpět ke gauči mě zkouší kopat, trefit se mi kolenem do třísel. Několikrát se zadaří, když mi plivá do obličeje. Něco na ni křiknu a hodím ji zpátky na gauč takovou silou, že toho vzápětí zalituju. Ale jakmile sedí, zahalí ji neviditelný klid. Dívá se na svoje ruce.

„Chceš, abych tě svázal, nebo co?“ zasyknu a ukazuju na špinavé stříbrné zbytky na zemi. Neodpovídá a já si jdu umýt obličej.

„My name is Vincent. What is your name?“

Pořád nic. Svítí se, běží televize a na stole je přichystané jídlo, ale doma nikdo není.

„Pane bože. Co to s tebou je?“

Za oknem je nebe modré jako policejní košile a slunce je velké, oteklé oko, které zapomnělo, jak se mrká. Pozoruju, jak se v dálce objevují a mizí vlaky metra.

Znovu se postavím před ní a v prstech žmoulám cigaretu. Zvažuju situaci. Tvář mi pořád hoří a bolí mě a trochu se stydím, že jsem s ní jednal tak tvrdě. Kladu si ruku na hrudník a snažím se jí podívat do očí, ale ona pořád uhýbá pohledem. Jako by na mě byla alergická.

„Vincent,“ ukazuju na sebe a připadám si jako idiot. „Vincent Franke.“

S ukazováčkem namířeným na ni zvedám obočí.

Nic. Celé to ještě jednou zopakuju, znovu říkám své jméno a dívám se na ni. A vtom vidím, jak se za kouřovým závojem, který zakrývá její oči, něco zaleskne.

„Maria.“

„Tak se jmenuješ? Is that your name? Maria?“ Ukazuju na ni.

„Maria Magdalena,“ říká pomalu.

Všímám si něčeho na její ruce, přímo nad loktem. Ošklivé modřiny s tmavšími odstíny, velké jako pěst. Má jich víc, takže to stěží může být od toho, jak jsem ji chytil.

„Co to sakra je?“

Ještě větší modřina se jí vyjímá na krku a tři na jednom stehně. A na pravé oko mrká hůř. Nejdřív jsem si myslel, že jde o velké mateřské znaménko, ale těsně pod okem má modrofialovou modřinu, kulatou a velkou jako padesátiörová mince.

„Co se ti do prdele st...“

Nakláním se dopředu a náhodou se dotýkám její holeně, kůže je měkká a hladká jako hedvábí. Ucukla, jako bych vytáhl nůž. Posouvám ruku na polštář.

„Co se ti do prdele stalo?“

Nic. Ticho je zdrcující.

„Vincent.“

Jak pronáší moje jméno, zůstávám ochromený. Je to skoro šepot, ale přesto zní jasně, silně. Stojím v kuchyni a snažím se vymyslet, co budu dělat.

„Jo?“ říkám unaveně.

Polyká neviditelný doušek z neviditelné sklenice v ruce.

„Cože? Jo, jasně, máš žízeň, chápu.“

Napouštím vodu do sklenky, která je aspoň tak čistá, že v ní neplave žádné smetí. Bere si sklenici oběma rukama a pije hlubokými, těžkými doušky. Když je hotová, vrací se k pozorování

něčeho za oknem. Její černé řasy mi připomenou křídla umírajícího nočního motýla.

„Musím jít,“ říkám. „Mám nějakou práci. Ale ty tu zůsta-neš. Haló.“

Lusknu jí prsty před obličejem a to se na mě podívá. Její vý-raz mi připomíná někoho, kdo prosí, aby přestalo pršet.

„Musím jít.“ Ukazuju na sebe a na dveře. „Ale ty tu zůsta-neš, jo? Nechápu, proč tu jsi. Ale musím pracovat a promluvit si s Markem.“

Maria se tváří, jako bych jí právě odrecitoval abecedu. To všechno mě rozčiluje a stresuje. Musím se přemáhat, abych se nešel uklidnit kapslí morfinu. Samozřejmě dokážu prodávat, když jsem pod parou, ale jsem pak blbej a hodnej. Všechno prodávám pod cenou, sám si něco dopřeju, a pak se divím, kam se poděly peníze i zboží. A přitom se přitrouble usmívám.

„Jasný?“

Mariin obličej toho prozrazuje méně než skalní stěna. Hnědé oči intenzivně mrkají. Přemýšlím, jestli umí morseovku a po-kouší se mi vyslat nějakou zprávu. Ale kromě toho nic.

Je na ní něco divného, jako když poznáte vůni, která udeří na nějakou strunu ve vaší mysli, a ze zapomnění se začne pro-dírat vzpomínka, která se ale nikdy nevynoří úplně.

Ji, nebo někoho, kdo jí byl podobný, jsem už viděl. Prohlí-žím si Mariu, dokud si nevšimnu, že ji to děsí.

Potom zevnitř odšroubuju kliku, aby se nemohla dostat pryč. Ale protože to nevypadalo, že by se nějak starala o to, že bydlím ve čtvrtém patře, když se vrhala do okna, možná to ani nemá cenu.

Zamykám a poslouchám ji s uchem přitisknutým na dveře.

Vycházím na ulici. Vzduch tady je tak osvobozující ve srov-nání s nedostatkem kyslíku v bytě. K uším mi ze všech stran doléhá ruch běžného dne jako bílý šum. Uvědomuju si, že po-

řád držím v ruce cigaretu, pomačkanou od toho, jak jsem ji roloval mezi oteklými prsty. Přesto je použitelná. Nezapaluju si.

Balíček se zbožím v mých rukou je starý kamarád. Na Mariu už jsem zapomněl a jsem připravený vydělávat.

Beru mobil a chci zavolat prvnímu člověku, když těsně přede mnou zaskřípají brzdy stříbrné toyoty a otevřou se zadní dveře. Z vozu slyším mužský hlas, tak klidný, že docházím k přesvědčení, že srdce, k němuž ten hlas patří, přestane každou chvíli bít.

„Naskoč si, Vincente.“

V přítmí uvnitř rozeznávám ukazováček, který mě láká dovnitř. Prst zdobí prsten s velkým, kulatým diamantem. V hlavě mi bleskne a spatřím před sebou Mariin obličej.

Modřina pod jejím pravým okem je přesným otiskem prstenu.

TŘI

Měl jsem si vzít tubu s morfinem.

Zapadám do sedačky a je to, jako bych se posadil na obláček, nebesky pohodlné. Cítím vůni kůže a rozinek. Takové auto chci, ale nikdy si ho nekoupím. Řídit umím poměrně dobře, ale nemám řidičák a auta jsou nebezpečná. Poznávčka a doklad o vlastnictví nejsou úplně nejlepší, pokud auto stojí na špatném místě a lze ho identifikovat. Já si prostě kupuju jízdenky na hromadnou dopravu. Ten, kdo není vidět, neexistuje. A kdo neexistuje, toho nemůžou chytit.

V autě fouká klimatizace a je tu tak chladno, že se mi ježí vlasy v zátylku. Muž přede mnou je o něco starší než já, ale pravděpodobně ne o tolik, kolik si myslím. Má na sobě černé džíny a mechově zelené, upnuté tričko. Je opálený a má hladkou kůži, černé vlasy a hrozně hezké strniště. Chtěl bych se ho dotknout, ale pochybuju, že to je dobrý nápad. Vůbec nevím, odkud tohle nutkání mám, že se chci lidí dotýkat. Možná to je pozůstatek z dětství. Nebo jsem zaostalý, na morfinu závislý Lennie z novely *O myších a lidech*.

Mužův obličej je plochý a tvrdý, jako moje podrážka. Jsem si jistý, že bych se ho měl bát, ale ten pocit jsem už dávno pohřbil někde v sobě. Hypnotizuje mě prsten. Šoféra představuje jenom široký, tlustý zátylek. Do obličeje mu nevidím.

„Někam nás odvez, Micku.“

Ten hlas je temný a připomíná mi tlumené hřmění. Tlustý zá-
tylek, který se očividně jmenuje Mick, startuje a kola zaskřípějí.

„Tak. Vincente.“

Muž vedle mě vrtí hlavou, svaly na jeho krku vypadají pod
kůží jako tvrdé kolejnice. Má tak bílé zuby, že je v životě ne-
mohl používat k ničemu jinému, než aby se smál.

„No?“ ptám se.

„Máš štěstí.“

„Já to tak úplně nevidím.“

„To chápu.“

Má hezký přízvuk, téměř nepostřehnutelný, ale zní to, jako
by si hrál se souhláskami a myslel na nějakou melodii, když
mluví. Má silné rty a znervózňuje mě. Jak jsem řekl, měl jsem
si vzít tubu s morfinem.

„Myslím, že jsme se ještě nepotkali,“ říkám.

„Ovšem, promiň. Pastor.“ Podává mi ruku.

„Jmenuješ se Pastor?“

Zdvihá obočí, dost úzké a krásně tvarované. Řekl bych, že si
ho vytrhává, a chce se mi z toho kýchnout.

„Jo,“ odpovídá.

Dívám se z okénka, cítím se nejistě. Ten člověk je až příliš
uvolněný, moc se kontroluje. Je jako burzovní makléř s mo-
torovou pilou v portfoliu. Slyšel jsem o něm. O Pastorovi.
V pyramidě podsvětí zaujímá vysokou pozici, možná tu nej-
vyšší. Při několika příležitostech kolem mě proplul, ale jen jako
jméno nebo vystrašené šeptání, nic víc. Získal jsem dojem, že
ho nejde zahlédnout, nejde se ho dotknout. Teď vedle něj se-
dím, což je neuvěřitelná situace, a to mě znervózňuje ještě víc.

„Máš v bytě dívku,“ oznamuje Pastor.

„Jo, já vím.“ Vybavuju si její obličej, Pastorův prsten a mod-
řinu na její ruce, velkou jako pěst. „Mariu.“

„Jo, to je možný. Její jméno není podstatné.“

„O co tu jde?“ Chci z toho auta co nejrychleji vypadnout.
„Musím pracovat.“

„Tohle je práce,“ odpovídá klidně.

Pastor vytáhl minci a elegantně ji roluje mezi prsty. Jakmile mince doputuje k ukazováčku, cinkne o prsten. Nemůžu od jeho ruky odtrhnout zrak a mám pocit, že mi v krku narůstá knedlík. Musím několikrát polknout, aby to na mně nebylo poznat. Když pohlédnu níž, všímám si jeho světle hnědých bot a jsem si skoro jistý, že jsou vyrobené z kůže aligátora.

„Chtěl bych, abys ji v tom bytě nechal ještě nějaký den,“ povídá Pastor. „Nanejvýš týden. Nesmí utéct.“

„Takže je to vězeň?“

„Jak se to vezme,“ odpovídá a lehce se pokusuje do spodního rtu.

Povzdechnu si.

„Odkud je?“

Pastor pokrčí svými širokými rameny.

„Nemám tušení. Z Jižní Ameriky, z Blízkého východu, na tom nesejde.“

„Mně jo,“ říkám až moc rychle. „Musím s ní přece nějak mluvit.“

Pozvedá jedno ze svých jako drátek tenkých obočí. Jako by do mě vrazil. Dívám se mu na krk a přeju si, abych měl nůž.

„Musíš?“

„Jo. To teda musím.“ Auto odbočuje vlevo, do ulice, kterou neznám. „Já nevím.“

Pomalu projíždíme vilovou čtvrtí, kde leží domy rozestě jako tvárnice v nicneříkajících řadách. Můj odstup od normálních lidí se pořád zvětšuje a já už se tomu dávno nebráním. Teď už ani nevím, jestli bych se tomu bránil, kdybych mohl.

„Trochu rychleji, díky,“ prosí Pastor a klepe Mickovi na rameno. „Nechceme na sebe zbytečně upoutat pozornost.“

Míjíme zeď popsanou graffiti s nápisem *Kdo hlídá hlídače?* vyvedeným krvavě rudým sprejem. Barva z písmen skla v pramíncích dolů, a otázka tak působí jako výhrůžka.

„Chci, abys ji nepouštěl,“ říká Pastor, náhle zní dost ostře. „Jestli se bude vzpouzet, můžeš ji uklidnit. Ale neudělej jí nic, co by bylo vidět.“

„Žádný prsteny mít nebudu.“ Pokyvují k jeho ruce a okamžitě toho litují. Pastor stahuje své plné rty do úzké, světle růžové čárky a znovu pokrčí rameny.

„Trochu jsme se nepohodli,“ říká.

„To si dovedu představit.“

„Je to jednoduché, Vincente. Nenech ji utéct. A jestli jsi pro...“

Vytahuje uzavíratelný sáček, který obsahuje jemný bílý prášek. Heroin, bezpochyby.

„Dva tisíce za gram, Vincente. Minimálně. A celý obnos si můžeš ponechat.“

Houpá mi sáčkem před nosem, jako by to bylo kyvadlo.

„Ale jestli pro nejsi,“ pokračuje. „Jestli jí ublížíš tak, že to bude vidět, nebo jestli se jí podaří utéct...“

Odnikud vyčaruje černé monstrum a změnil ho v pistoli. Je tak velká, že tajím dech. S touhle pekelnou zbraní by Pastor mohl zabít motorku.

„Tak si tě najdu a s tvým krátkým posílčkovským životem bude konec.“

„A to tvrdíš, že mám na výběr?“ namítám, dívám se na pistoli, potom na heroin a pak znovu na pistoli.

„To jsem nikdy neřekl.“

Udivuje mě jeho klid a arogance. Jako by na ramenou nesl celý svět, ale bylo mu jedno, jestli spadne. Bílý sáček a černá pistole v jeho ruce jsou jako nevinnost a nenávisť, jako zrození a smrt, neuvěřitelná dichotomie.

Nevím přesně, co udělám, ale přistoupit na Pastorovy požadavky je aspoň dvakrát lepší než být mrtvej. Natahuju ruku a on do ní pouští bílý sáček. Je teplý. Cítím se skoro šťastně.

„Proč je tady?“ zkouším to a zním mnohem víc sklesle, než bych chtěl. „Co s ní uděláš?“

Pastor se pousměje.

„Mám problém pochopit, jaký mají tvoje otázky význam.“

Přihloupě ho pozoruju. Mám pocit, že mám hlavu plnou černé bavlny. Pastor se naklání dopředu a pokládá Mickovi ruku na rameno.

„Tady zastav, díky.“

Auto zpomaluje, až se zastaví, a chvíli trvá, než mi dojde, že jsem zpět před domem. Zůstávám sedět. Nejsem si jistý, co se ode mě očekává. V autě je absolutní ticho, jako ve vakuu. Pastorovi něco kouká ze zadní kapsy. Vypadá to jako kousek jízdenky nebo letenky, ale stejně tak by to mohl být reklamní leták.

„Poslední věc, Vincente.“

„Ano?“

Z druhé kapsy vytahuje vizitku, na níž jsou zespodu nějaká čísla. Vkládá mi ji do ruky.

„Lidé jsou předvídatelní,“ řekne potom tak mírným hlasem, že bych mohl být jeho domácí mazlíček. „Tak mě nezkoušej podrazit.“

Vzápětí stojím na ulici. Kouřím a dívám se na sáček. Bílý prášek se třpytí. V podpaží tisknu Markův balíček. V ruce pořád svírám Pastorovu vizitku, ještě jsem ji neotočil. Auto zavříská jako nějaká šelma.

Předpokládám, že to je nezbytné, takže vizitku obracím. Je sněhobílá a na ní je rukou napsáno číslo mobilního telefonu. To písmo mě donutí myslet na vodu. Nic není, jak by mělo, a moje myšlenky v ozvěně umlkají.

ČTYŘI

Pěkně postupně. Jedu k poštovnímu boxu, kde přechovávám zboží. Podle schránky se jmenuju Leonard. Můj otec byl Leonard. Box není o nic větší než obyčejná schránka a už mi mockrát zachránil život.

Na veřejných záchodcích, kde to páchne, jako by tu porazili nějaké větší zvíře, odměřím více než deset gramů Pastorova prášku na malé, digitální váze. Ukradenou, zablokovanou kreditkou ho seškrábnu do malých sáčků. Tohle je životu nebezpečné, vážít narkotika na veřejných toaletách bych určitě nikomu nedoporučoval. Ale jsem moc líný a mám málo představivosti, abych vymyslel něco lepšího.

U vážení a odměřování ani nepotřebuju myslet. Moje tělo to zvládá samo a mám takový mechanický pocit, což je nejspíš rutina. Měl bych myslet na to, co chci, ale její jméno už se mi vrylo do hlavy, jako se žvýkačka zamotá do vlasů.

Maria Magdalena.

Vůbec nejsem povrchní člověk. Mnohokrát jsem propadl trhlinám v lidských fasádách, těm nedokonalostem, které nás možná víc než co jiného polidšťují. Fascinují mě. Ale teď je kolem mne příliš výhrůžek, až moc otazníků. Potřebuju jenom dva rozměry, něco jednoduchého, abych mohl fungovat. Na Marie něco je, je o tolik víc než jenom třpyt, který si představím, když zamrám. Ale bojím se toho, co bych mohl

spatřit, bojím se trhlín. Myslím si, že by to mohlo být víc, než bych mohl zvládnout. Namlouvám si, že je perfektní, dokonale, umístil jsem ji na piedestal. Nikdo neví líp než já, že potlačování je nejlepší obranný mechanismus. Trochu se stydím, že zanedbávám nuance, ale musím. Už jsem se až moc přiblížil k hranici, kdy se odvažuji vnímat věci takové, jaké jsou. Pokud se ke mně s křikem vrátí skutečnost, asi bouchnu jako pojistky.

A pak ten neodbytný pocit, že mi Maria někoho připomíná.

Beru taky pár sáčků z Markova balíčku, protože bych měl prodávat především tohle zboží. Už jsou připravené, odměřené a zvážené. Marko to pro mě udělal, ví, že mi to moc nejde.

A jsem připravený. Představuju si ptáče, které poprvé roztahuje křídla a zažívá, jak je báječné, že může létat.

Moje první zastavení je nejméně elegantní, jestli lze v tomto kontextu použít pojem elegance. Slunce stojí vysoko a je krásný den, takový, jaký si obvykle vylepšuju dávkou morfinu a potom sedím na sluníčku s přihloupkým úsměvem na rtech.

Moje první zastávka je v bytě u náměstí Mariatorget. Scho-diště mi ukazuje, jaké by to bylo ocitnout se právě teď v mojí hlavě. Neuklizeno, zmatek a silný zápach plísně. Není tu výtah. Těžce stoupám po schodech s pohledem upřeným na boty.

Byt, k němuž mířím, nemá schránku, ani jmenovku. Jenom ošklivě hnědé, tiché dveře. Tříkrát zaklepu a stihnu v duchu odzpívat Here Comes The Sun do půlky, než se něco stane. Když se dveře otevřou, jako první spatřím stříbrné ústí pistole, hluboké a černé jako moje hrdlo. Za zbraní vytuším neoholený obličej s doširoka otevřenýma očima podlitýma krví.

Seznamte se s Tedem, nejparanoidnějším fetákem, jakého Stockholm stvořil. Na sobě má modrý župan a vlasy barvy krysího kožichu jsou tak mastné, že si je snad vymáchal v oleji.

Jsem rád, že si oblékl župan. Zakrývá stovky vpichů na Tedomých pažích.

„Čau, Tede.“

„Nepoužívej moje jméno.“ Rozhořčeně zasykne.

„Promiň.“

„Kde jsi do prdele byl? Museli jsme víc jak dva tejdny brát sračky.“

Hlaveň přede mnou se třese, až to nahání hrůzu. Pochybuj, že je pravá, Ted vráží všechny peníze do drog a karet, ale člověk nikdy neví.

„To je mi líto,“ omlouvám se. „Musel jsem odjet do zahraničí, zajistit nový zboží.“

Nikdy neříkejte, že jste byli ve vazbě pro podezření s přechovávání drog. Je to, jako kdybyste holce, se kterou se vážně chcete vyspat, řekli, že máte AIDS.

„Nemůžeš jen tak zmizet ze země a nikomu nic neříct.“ Ted zní dotčeně a zoufale, hlas mu vibruje jako holicí strojek a čpí z něj alkohol a ocet. Pokyvuju k pistoli.

„Dej to pryč a pusť mě dovnitř,“ říkám. Vypadá to, že Ted váhá, ale potom zbraň skloní a přikyvuje, abych šel dál. Byt sestává v podstatě jenom z několika spacáků a postelí. Ta scéna mi připomíná školní výlet, když pominu všechny zapalovače, injekce a podezřelé fleky na podlaze.

Typické fetišácké doupe je mnohem čistší, než si hodně lidí myslí. Narkomani jsou stejně čistotní jako vy nebo já, možná i čistotnější, protože jim hrozí hodně chorob. Přesto je byt z nějakého důvodu odpudivý.

Vytahuju jeden sáček s heroinem od Pastora.

„Je to jako přijít o nevinnost, znovu a znovu,“ říkám. „Je z Mexika, novejš a silnej.“

Vůbec netuším, jestli je to pravda, ale klidně bych mohl říct, že ho vyrobili na Jupiteru, a uvěřil by mi.

„Maxi, vzbud' se,“ povídá Ted. „Vzbud' se, sakra.“

Strčí do pytle na zemi, což je evidentně člověk a jmenuje se Max. Je to Tedova kopie, s hlubšími vráskami a unavenějšíma očima. Neznám ho.

„Maxi, podívej se.“

Ted ukazuje třesoucí se rukou a tváří se, jako by právě objevil svatý grál.

„Není to to nejkrásnější, co jsi kdy viděl?“

Max neodpovídá, jeho oči tupě zírají na maličký sáček, který držím mezi palcem a ukazováčkem.

Pokud před sebou máte dva druhy bílého heroinu, není možné je od sebe rozeznat, pokud jde o běžně produkováný, polomatný heroin, který budí běžný, napůl matný dojem. Ale pokud je výjimečný, pokud je vyrobený tak čistě a jednoduše, jako by k dílu přiložil svou ruku bůh, tak se třpytí, bíle a nedotčeně jako nepoužité svatební šaty.

„Kolik?“ ptá se Ted.

„Moc,“ říkám. Tedův jazyk klouže po rtech, jako by sám sebe uspokojoval.

„Kolik?“ ptá se znovu.

Je to jednoduché. Za každý gram Pastorova heroinu prodám dva gramy toho od Marka. V kapse mám osm pětistovek. Cítím se vzrušený, lehkomyšlný a bohatý. Stockholm mě vítá, šramot technologie, rámus strojů a dopravy, šum hlasů. Nechávám se unášet proudem, znovuzrozený. Že jsem ještě před čtyřiceti hodinami seděl ve vězení, musí být lež, tak vzdálené mi to přijde.

Na okamžik jsem zapomněl, že za každým vrcholkem následuje sráz. Že ticho spící ozvěny provází křik, když se probudí.

Po zbytek dne můžu přemýšlet, což je špatně. Prodávám

zboží skoro po celé čtvrti Södermalm. Miloval jsem Söder, ale zvykl jsem si a teď mi všechny krásné budovy a lidé připadají stejně šediví jako zapadlá ulička v říjnu. Tak je to skoro se vším, na co si člověk zvykne.

Starosti, láska, štěstí, nenávist. Prožívejte něco dostatečně dlouho, a ono to změní barvu.

Maria. Doufám, že je pořád v bytě. Jinak jsem pravděpodobně mrtvej. Představuju si její kůži, hladkou jako hedvábí a hnědou jako zlato pohřbené v zemi.

Volám Markovi s více než dvaceti tisíci v hotovosti v kapse.

„Kdo tam?“

„Musíme si promluvit,“ říkám.

„O čem?“

„O Marie.“

„Kdo je sakra Maria?“

„Ona, ta holka, cos mi ji strčil do bytu.“

Marko neodpovídá a ticho mezi námi narůstá. V dálce vidím mizet vůz metra ve chřtánu temnoty na konci nástupiště.

„Přijed' ke mně za hodinu, Marko.“

„Nemůžu, musím... zařídit pár věcí.“

„Přijed' ke mně, nebo ji pustím,“ povídám a zavěšuju.

A vtom si vzpomínám, koho mi Maria připomíná. Jako bych dostal ránu do žaludku.

PĚT

Felicia je asi jediná žena, kterou jsem kdy miloval, a nikdy se to nedozvěděla. Pokud tedy mrtví nedokážou číst myšlenky, o čemž pochybuju. Když jsem ji poprvé uviděl, zrovna jsem potkal dva idioty. Bylo mi šestnáct, týden jsem chodil na öster-skou střední. Přišli za mnou o pauze na oběd, když jsem kouřil. Připomínali mi Billa a Bulla, dvě velká a rozměrná kočičí dvojčata, co se řehtají jako koně a mají čela široká jak promítací plátno. Posadili se vedle mě a chvíli jsme pozorovali, jak kolem po ulici Karlavägen sviští auta. Alejí se procházeli dospělí, staří lidé v šortkách a tílkách. Byl srpen a horko. A dvojčata seděla moc blízko u mě.

„Jak se jmenuješ, co?“

Bullův hlas mi připomínal sténajícího býka, v tom vedru shůry těžce a zhluboka dýchal. Pronikavě čpěl po pepři a potu. Byl jsem si téměř jistý, že mi chtějí rozbít hubu a ukrást peněženku nebo walkmana. Nedokázal jsem si představit, jak bych jim v tom mohl zabránit.

„Vincent.“

„A kolik ti je?“

„Jsem v prváku.“

Vypadalo to, že se Bill snaží vypočítat, co to znamená. Bull vytáhl z náprsní kapsy sáček se třemi tmavohnědými jointy. Připomínaly useknuté pohlavní orgány.

„Dáš si?“ zeptal se.

„Jasně.“

Tou dobou jsem vězel ve spárech morfinu a jeden joint by neměl nějak znatelně ovlivnit moje smysly, takže jsem si vzal, zapálil si a třikrát za sebou šluknul. Vtom jsem zahlédl Felicii.

Vyšla z obchodu, přešla Karlavägen a vešla na školní pozemek. Nejdřív jsem viděl jenom bohaté, černé vlasy. Felicia, když se pohybovala, měla v sobě tu krásnou eleganci žen amerických vojáků z padesátých let, ale s jistou dávkou nervózní ostrosti, kvůli níž jsem musel myslet na ostnatý drát.

„Tamta,“ zamumlal jsem. „Kdo to je?“

„Kdo? Mimochodem, dělá to s tebou něco?“ Bull se usmíval a já kývnul hlavou směrem k Felicii.

„Tamta, s černýma vlasama. A jo, dobrej matroš.“

Začalo se mi míhat před očima a v hrudníku mi tlouklo srdce na rychleji, ale tak tvrdě, že jsem dostal strach. Ukázal jsem na jointa v Billově ruce.

„Dobrej matroš,“ zopakoval jsem.

Dvojčata se nahlas rozřehtala a ukázala na mě.

„To je tráva, ty blbče,“ řekl Bull.

Ti dva pitomci se nedokázali přestat smát a já ničemu nerozuměl, ale to mi bylo jedno.

„Chápeš?“ smál se Bill. „Obyčejná zasraná tráva.“

Bull ukázal na trávník, který se za námi prostíral až k budově školy a podobal se obrovské zelené rohožce.

„Vypadáš jako ustrašenej hajzlík, Vincente.“

O pár dní později jsem Billa a Bulla potkal na příšerné párty na Odenplanu. Pořád se ještě smáli trávě, až jsem je poprosil, aby se vyspali se svýma matkama, což skončilo tím, že mi zlomili nos.

Měli jsme společné hodiny švédštiny a dějepisu. Občas jsem

ji zahlédl na chodbě ve škole, ale nejčastěji seděla se dvěma kamarádkami v kavárně. Pil jsem zdraví ohrožující množství kávy, jen abych viděl, jak se Felicia směje. Když se smála, tak celým obličejem, a pokožka měla ten slabý nádech života pod střeozemním sluncem.

Když se mnou poprvé mluvila, zeptala se, jak mi je.

Posadila se vedle mě při dějepise a moje tělo se dál dalo jen stěží ovládat. Všechny pohyby byly přehnané a rozevláté. Táta mi nedávno hodil na rameno porcelánovou vázu, takže jsem se při každém pohybu musel opanovat, abych nezapal po dechu. To se mi vždycky nepodařilo a já nahlas, bolestivě zasténal. Na to nejspíš zareagovala.

„Dobrý,“ řekl jsem. „Nebo nevím. Ne. Čau.“

Usmála se. Měla mírně zabarvené zuby, jako by jí po nich někdo párkrát přejel tužkou. Oči měla bleděmodré, připomínaly mi teplé moře.

„Ahoj.“

Nevěděl jsem, co bych měl říct, takže jsem to udělal jako obvykle a pověděl první věc, která mě napadla.

„Co ty na Bombu?“

Na začátku pololetí jsme probírali Hirošimu, takže moje otázka nebyla zrovna nejlepší, protože o téhle bombě jsem se vůbec bavil nechtěl.

„Teda ne na atomovku, ale na Adrianu.“

Adriana, učitelka, byla tak tlustá, až to vypadalo, že by mohla každou chvíli vybuchnout. Felicia se tvářila nechápavě. Hluboká vráska v kůži mezi tmavým obočím.

„Bomba?“ pronesla zamyšleně. „Tak se jí říká?“

„Jo,“ odpověděl jsem.

Snažil jsem se smát, ale spíš to vypadalo, že mám na krajíčku. Už po hodině mi jeden kluk řekl, že Bomba je Feliciina máma.

ŠEST

Přicházím domů a pořád mi není dobře, jako bych spolkl půlku nebe a teď ho chtěl vyzvracet. A taky si nejsem jistý tím, co mě čeká. Představuju si Mariu, jak leží na zemi, štourá se ve dveřích a snaží se dostat ven. Mariu schovanou v posteli po pokusu o útěk, který se nezdařil. Mariu v květované zástěře u sporáku s hrnci.

Nic z toho.

Když otevírám dveře, ucítím vůni sladkého koření a mořské vody a jsem si jistý, že to je všechno, co po ní zbylo, protože byt je zrovna tak opuštěný a zatuchlý jako mé dětství.

Maria, je pryč. V zátylku už cítím hlaveň Pastorovy obrovské pistole.

„Do prdele.“ Můj hlas zní lhostejně, což mě trochu překvapuje.

Odcházím do koupelny, abych tam přechodně ukryl peníze, a vtom Mariu spatřím. Nejprve si myslím, že je mrtvá, ale potom, když se dívám, jak se vlhká ploška mezi ňadry zdvihá a klesá, si uvědomím, že se koupe.

Leží ve vaně, mokré vlasy se vznáší ve vodě jako rozbitý ventilátor. Má zavřené oči a pootevřenou pusou, hlavu zakloněnou. Tělo není úplně ponořené ve vodě. Linky, které ji utvářejí, jsou tak nádherné, že se mi točí hlava. Svaly jsou silnější než struny od piana a štíhlé jako provazy.

Ta scéna je tak mírumilovná, že se mi chce brečet. Kdybych mohl, zabránil bych slunci, aby se dál pohybovalo po obloze, zastavil bych veškeré dění a zůstal bych tu stát navždy, zachycený v jednom nekonečném okamžiku.

Stydím se. Nedělám dobře, když tu tak stojím a koukám na Mariu, nahou a zranitelnou. Ale nechci přestat zkoumat její výraz, uvolněný a skutečný. Nechci ji vzbudit a nechat ji vyplavat na povrch do tohoto světa, v němž ji nějaký omezený a pravděpodobně psychicky narušený dealer drží v zajetí.

Nakonec si sedám na bobek a skláním hlavu, dívám se do země, jako by mi bylo patnáct a právě jsem zahlédl nahou kamarádku. Co nejopatrněji pokládám ruku na její nahé rameno.

Samozřejmě se vylekala, když se vzbudila, a samozřejmě se cítím jako, já nevím, násilník. Trhá sebou a sedá si jako vyděšené kotě. V mžiku svýma očima zamyká ty moje, pak natáhne ruku a rozmáchne se po mně zaťatou pěstí. Trefí se do ramene. Připadá mi to tak nějak vhodné, že mě bije, takže se nepokouším bránit. Prská slova, kterým nerozumím, tmavé oči se lesknou něčím, co může být jak strach, tak nenávist.

„Promiň, I’m sorry, Mario, promiň.“

Slova se ze mě sypou a mezi ranami se jí snažím podat ručník. Křičí na mě, rve mi z ruky látku a rychle se zakrývá. Potom mi znovu plivne do obličeje. Slina je hutná a ulpívá mi na tváři. Zmlkne a ručník v její ruce se trochu třese. Zamrkám a z Mariina obličeje se stává Feliciin, poznamenaný bolestí a utrpením.

„Promiň,“ opakuju, jako by to mohlo něco zlepšit. A v tom okamžiku zaklepe na dveře Marko.

Jakmile se zvednu, zatočí se mi hlava, jako bych dlouho stál se zavřenýma očima.

„Kdo tam?“

Otrů si z tváře Mariinu slinu a zatáhnu Marka dovnitř. Trhavě se rozhlíží a vypadá jako ptáče, co ztratilo kamarády.

„Kde je?“ vyzvídá. „Je pryč? Utekla?“ V hlase je znát panika, těsně pod povrchem.

„V koupelně. Uklidni se.“

Rozráží dveře do koupelny a já vidím, jak sebou Maria trhne a zkamení jako socha.

„Nech ji v klidu oblíknout, Marko.“

Dívá se na mě, jako bych navrhl, že zajdeme na policii a udáme se.

„Tys ji nechal, aby se vykoukala?“

„Byla ve vaně, když jsem dorazil,“ říkám a rozhazuju rukama.

Marko něco mumlá. Přeju si, abych ho mohl udeřit tak, že se trochu uklidní. Rozhlíží se po bytě.

„Co se tu sakra stalo?“ ptá se. „Hledali ji?“

„Policie, domovní prohlídka o víkendu,“ říkám. „A kdo jsou ti ‚oni‘? Kdo ji hledá?“

Neodpovídá. Místo toho povzdechne a sveze se na jeden obrácený polštář na gauč, kde Maria seděla včera. Slyším, jak se v koupelně obléká, pohyby jsou jako slabý šepot ve tmě.

„Jak se máš, Vincente?“ ptá se Marko místo odpovědi. Zní nervózně, skutečně.

„Blbě,“ zahuhlám. „Je mi na zvracení.“

„To ten tvůj blbej morfin. Už jsem to viděl tisíckrát.“

„Nech toho,“ slyším se syknout. „Nic nehrozí.“

Usedám do křesla, o kterém nevím, že bych ho vlastnil. Stojí v rohu místnosti, potrhaná kůže a prach.

„To není dobrý, Vincente. Vidíš věci, co neexistují, a jsi paranoidní.“ Marko se opírá lokty o stehna a spíná přede mnou ruce. Vypadá unaveně a vážně. „S fěťákama nemám soucit,“ oznamuje posléze. „Mají stejnou povahu jako pavouci, možná

dokonce horší. Pavouci se aspoň nesou s jistou hrdostí. Někdy mám při pohledu na fetišáka chuť mu jednu vrazit.“

Svírám rty a vzdorovitě pokývnu hlavou ke koupelně.

„Co to má společnýho s Mariou? Protože tu jsi kvůli ní.“

„Vyser se na ni,“ říká a mává rukama. „Jen jsem chtěl, abys mě varoval, jestli se chceš vydat touhle cestou.“

„Klid, Marko. Jsem čistej. Nezvracel jsem minimálně tři hodiny.“

„No to je skvělý.“ Zní skoro smutně, což se mu nepodobá. „Jestli do sebe chceš cpát tuhle sračku, tak se ovládej. A potom budu pořád tvůj nejlepší kámoš.“

„Spíš můj jedinej kámoš.“

Marko krčí rameny.

„To není můj problém.“

Nereaguju na to. Místo toho přemýšlím o významu slova soběstačnost.

„Co to má znamenat?“ ptám se znovu a opět kývnu hlavou směrem ke koupelně. Uvnitř se míhají Mariiny žluté šaty. Marko vraští obočí a drbe se na tváři.

„To je složitý,“ pronáší pomalu.

„Kdo to je?“ Zní to mnohem naléhavěji, než bych chtěl.

„Nemám tušení. Ani nevím, jak se jmenuje.“

„Maria. Vždyt' jsem ti to už říkal.“

„Jo, jo. Ale to není důležitý, Vincente. Copak to nechápeš? Kdo to je, odkud je, co s ní bude, to všechno není důležitý. Nevím toho o moc víc než ty. Jenom vím, že musí být pár dní schovaná.“

„To je ale blbej nápad,“ trvám na svém. „Právě mě pustili. I kdybych se o to, proč tu je, nestaral já, tak je to určitě jedna z věcí, který by mohly zajímat policii.“

Markův výraz neprozrazuje vůbec nic. To se mi nelíbí. Připadám si jako Josef K. v *Procesu*.

„Pokud by to začínalo smrdět, tak se postaráme, aby zmizela,“ říká Marko a zní to, jako by chtěl přesvědčit nejenom mě, ale i sebe. „Buď v klidu.“

Maria se objeví ve dveřích do koupelny. Z lesklých tmavých vlasů jí na hrud' padají malé kapičky jako slzy.

„Proč není svázaná?“ syčí Marko.

„Musel jsem si s ní promluvit,“ mumlám a upírám pohled na zeď. „Neměla vůbec cit v rukou.“

„Pro nás jenom dobře.“

„Ona není žádný zasraný zvíře, Marko,“ namítám rozhořčeně. „Je to člověk. Co to má znamenat? A kdo je do prdele Pastor?“

Koutkem oka zahlédnu, jak Maria ztuhla, jako by jí někdo přitiskl nůž na krk. Marko kouká do prázdna před sebe, pohledem téká ze strany na stranu, jako kdyby sledoval tenisový zápas mezi dvěma imaginárními kamarády.

„Řídí tenhle projekt,“ odpovídá nakonec a já mám pocit, že ta slova jsou těžší, než Marko zamýšlel.

„Jakej projekt?“

Zvedám se, abych z kapsy vylovil Pastorovu vizitku. Kolena se mi třesou a zavrávám.

„Tohle číslo,“ říkám. „Víš, co to je za číslo?“

Podávám mu vizitku s krásně formovanými, skoro plynoucími číslicemi. Marko ji studuje s hlubokou vráskou mezi očima.

„Ne,“ odpovídá. „Nemám zdání.“

„To jsem čekal.“ Ale tuším, že lže. „Kam se Pastor chystá?“ Jen pokus.

„Cože?“ Markovy oči se vyprázdňují a zvětšují.

„Viděl jsem v jeho kapse jízdenku na vlak nebo možná letenku. Nevím. Ale byl to lístek.“

„Jsi si jistý?“

„Jo.“ Ne, vůbec nejsem. Ale pochyby člověku skoro nikdy neposkytují použitelné odpovědi.

„Pastor se nikam nechystá,“ klidně mě ujišťuje Marko. „Věř mi, já to musím vědět.“

„Jak to?“

„To nemůžu říct. Ale vím, že se nikam nechystá.“

Sakra. Takže jsem viděl leták nebo něco takového. A Pastorovi nebo Marie jsem se nepřiblížil ani o chlup. A nebo lže, ale to si nemyslím. Na několik věcí mám čuch a lež je jedna z nich. Cítím se hodně špatně a musím spolknout kapsli morfinu, abych se uklidnil. Netuším, proč na mě droga působí tak silně. Možná jsem si ještě nezvykl potom, co jsem se bez ní musel obejít dva týdny. Jakmile se položím na postel a vložím kapsli na jazyk, jako by mě objala příjemná, měkká tma. Marko se na něco ptá. Nemyslím si, že bych odpověděl. Místo toho mizím s každou minutou dál a dál, až všechno utichne a ustane a okolí vypadá jako samet.

Otřesu se a myslím, že se probouzím. Ale jsem pořád mimo a začne se mi zdát o tátovi.

SEDM

Poslední týdny před tím, než můj otec zemřel, byly divné. Právě jsem začal pracovat na doktorátu z literární vědy o hledání utopie v Newyorské trilogii Paula Austera. Zároveň jsem vydělával dost peněz, abych mohl přestat využívat studentskou půjčku a část dluhu splatit.

Na ostatní jsem působil jako duch, míň než vzduch. Vlastně jsem se s nikým nebavil, kromě Marka, který mi dodával zboží k prodeji, a závisláků, s nimiž jsem se stýkal. Několikrát jsem byl v pokušení poprosit je, aby mě objali. Marka jsem potkal o měsíc dřív někde na párty. Dohodli jsme se, že budeme obchodovat společně. No, vlastně mi spíš nabídl, abych dealoval. Vklouzl jsem pod hladinu, ztrácel se v Newyorské trilogii a ve světě drog. Mnoho dní jsem nespál, udržovala mě vzhůru slabá verze amfetaminu. Oči mi vyschly jako písek a jazyk tančil po rtech.

Otce jsem neviděl už dlouho a máma měla rakovinu. Byla tak křehká, že jsem se bál na ni dýchnout. Pamatuju si postel v nemocnici Södersjukhuset, její tělo, které vypadalo, jako by si jen potáhla kostru kůží. Ona už neexistovala.

Jednou večer jsem seděl v kavárně a koukal z tmavého okna, jako by to byla televize a já byl příliš líný na přepínání kanálů. Byl podzim, takový ten podzim, co je tak dlouhý a chladný, že člověk zapomene, jak působí sluneční paprsky.

Za oknem na druhé straně ulice jsem spatřil tátu. Jeho tělo něco tížilo, asi starosti. Chtěl jsem za ním vyrazit a obejmout ho. Zastavil se a upřel pohled na kavárnu, přímo na mě, jak jsem tam seděl v přítmí. Díval jsem se na něj tak upřeně a dlouho, až jsem věřil, že mi začnou krváčet oči. Ten okamžik mi připadal nekonečný a před očima se mi odehrálo celé moje dětství.

Všechno se začalo točit. Přinutil jsem se zamrkat, aby se svět zase zastavil. Když jsem oči otevřel, byl otec pryč. To bylo naposledy, co jsem ho viděl naživu. A o týden později to vzdala máma. Nikdy se nedozvěděla, jak umřel, jak se ze mě stal sirotek. Přerušil jsem studium, protože jsem neměl důvod pokračovat.

Toho večera jsem zašel do ulice Malmskillnadsgatan za jednou z mých mála kamarádek, Janinou. Byla v práci a říkala si Jacqueline. Měla paruku černou jako vraní peří. Janina byla závislá kurva, které jsem o týden dřív prodal kokain výměnou za absurdní, krátký sex v posteli, která skřípala jako brzdící vlak. To bylo těsně předtím, než jsem na sex přestal mít chuť, což jsem přisuzoval morfinu, ale ve skutečnosti mě to asi jen přestalo bavit. Sex je jednotvárný a bezcitný, kvůli němu si namlouváme, že občas s někým sdílíme něco hlubokého a esenciálního, i když nás to vlastně jenom rozděluje.

Janina milovala Newyorskou trilogii a myslím, že se v ní probouzely mateřské pudry, když mě viděla, tu smutnou trosku, kterou jsem byl. Jsem.

Díky ní jsem se necítil tak osaměle. Povídali jsme si, dokud do ulice nevjel černý mercedes. Neviděl jsem v něm žádné obličeje. Jacqueline si upravila paruku a podala mi zbytek cigarety, o niž jsme se dělili.

Šel jsem domů sám. Bydlel jsem ve studentském bytě po-

blíž Västra Skogen, protože jsem nevydržel dál zůstat doma.
Vůně mojí matky, jejího parfému a kůže, se pořád vznášela
mezi zdmi a obtáčela mě jako had.

OSM

Procitám, protože se dusím. Ve snu jsem v místnosti plné vody. Všechny pohyby řídím v klidu, jako bych se vznášel ve vesmíru. Ve vodě je se mnou táta. Ačkoliv jsme pod hladinou, slyším ho mluvit.

„Něco je špatně, Vincente.“

Během toho jednoho úderu srdce, kdy vidím, jak z jeho očí vyprchává život, jako když vytáhnete šňůru ze zásuvky, si uvědomuju, že nemůžu dýchat, a vyklouznu nad hladinu. Posadím se a v panickém záchvatu lapám po dechu, srdce v hrudi víří jako buben.

Takhle se neprobouzím poprvé.

Na kůži cítím ruku, chladivou jako stíny v horkém létě. Spocívá mi na hrudi a je tak uklidňující, že znovu padám na záda. Ten pocit se mi v těle rozlévá jako chemické látky. Maria leží vedle mě. Dívá se na mne a já jsem si skoro jistý, že je rozrušená.

Její ruka je měkká, měkká a hebká. Představuju si, že takhle bych pod prsty vnímal její tvář. Chci se usmát, ale svaly jsou jako cizí a neznámé. Obličej jako kus těsta.

Všímám si, že jsem studený, mám hrozně napjatou kůži, jako bych si oblékl příliš malé oblečení. Jsem zpocený. V puse mám sucho a skoro necítím ruce. Maria mi pokládá ruku na čelo a já nechápu, proč je na mě tak hodná. Obličej má vážný a krásný, oči tmavé jako kaluže inkoustu.

MLčky snídáme. Rána mě udivují. Pořád počítám s možností, že se Bůh probudí a zastaví dny. Že řekne: „Sakra práce,“ a rozhodne se s celým projektem skoncovat.

Mám šílený hlad. Nevzpomínám si, kdy jsem jedl naposledy. Maria pije jeden hrneček čaje, zatímco já pucuju třetí misku jogurtu a druhý plátek knäckebroutu. Jsem přesvědčený, že ty sračky v mžiku vyzvracím, ale k mému údivu zůstává všechno v žaludku.

„I’m sorry about this,“ omlouvám se opatrně.

Maria ztuhle přikývne a lokne si čaje.

„I know.“

Ta slova mě povzbuzují i straší. Jako by mi z ramenou spadla vína, ale nahradila ji bezmoc.

Když se s ní loučím a znovu montuju pryč zámek, jsem si jistý, že se na mě opatrně usmála. Mariiny zuby tvoří dokonale řádku neporušeného skla. Nevím, jak si mám její chování vysvětlit. Mate mě. Ta její náhlá výbušnost, kterou následuje něco, co by se asi dalo označit jako klid, nebo dokonce jakási něžnost. Či souhlas. Nevím, kde leží hranice, pokud v lidech nějaká taková hranice vůbec je. Ale o tomhle chování už jsem slyšel. O holkách, které si prožily hluboké trauma. V jedné vteřině se ptají, jestli se vám líbí, když vás líbají na krku, v dalším okamžiku člověku ukousnou ucho. Z toho všeho jsem nervózní a mám špatnou náladu.

Kromě toho jsem díky ní získal pocit sebejistoty. Přitahuje mě stejně jako něco zakázaného. Jsem jako šedesátiletý chlap, co si na svatbě vlastního syna nemůže pomoci a klouže pohledem do výstřihu čerstvé snachy. Maria se v mých představách pohybuje v extrémech mezi nedotknutelným a přístupným. Nedokážu se ovládat. To tajemno kolem ní a stíny její osobnosti, kontrast mezi tím, co projevuje navenek, a tím, co skrývá, mě fascinují a přitahují.

Lítost a stud.

Náměstí Sergels Torg, pozdní, mrtvé odpoledne. Nad hlavou mi bezmocně poletují ptáci jako sáčky ve větru.

Pracuju, nebo se to tomu aspoň podobá, ale nedělám to s velkým nadšením. Moje myšlenky jsou jinde, schované za šedivým závojem mlhy. Nedokážu přestat myslet na Mariu. Den se pomalu vleče, jako by dostal trošku z mého morfinu a natáhl se na silné a uspávající slunce. Představuju si psy, co se rvou o život, ale uvědomuju si, že ti psi jsou lidi, pokřivení nenávistí.

Nic není svaté a není těžké to pochopit.

V kapse mi zvoní telefon. Neznámé číslo. V takovém případě obvykle neodpovídám, odposlechy tikají všude, ale tentokrát dělám výjimku, protože nemám ani ponětí, kdo by to mohl být.

Okamžitě toho zalituju. Není pochyb, komu patří hlas ve sluchátku. Hrčí a chrastí, jako by dotyčný olízl motorovku.

„Musíme si promluvit.“

„Proč?“ ptám se.

„O tom andílkovi, kterýho máš podle mě v bytě.“

Představuju si Mariu jako anděla. Vypadá asi tak jako ráno, mám trochu problém se s tím srovnat. Možná to je proto, že v tom případě doma vězním anděla, což rozhodně nevěstí nic dobrého.

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Jasně. Sejdeme se u Kolingsborgu za čtvrt hodiny.“

S Kolingsborgem nemám dobré zkušenosti. Pod dopravním uzlem na Slussenu se vinou průchody jako jedna z úrovní Dantova pekla. Byl jsem opilý, sjetý a mnohokrát jsem tu dostal do zubů. Pamatuju si na jeden večer na diskotéce před několika lety. Dopadl jsem tak, že můj mozek byl natolik otrávený

alkoholem, že jsem uviděl tátu. Přitiskl jsem ho ke zdi a tvrdě udeřil hlavou, ale táta nebyl tady, protože byl mrtvej a pohřbenej. Místo do něj jsem hlavou tloukl do zdi. Poslední, co si pamatuju, bylo, že jsem lihovým fixem na zeď napsal *Kdopak by se vlka bál*, nepravidelnými písmeny černými jako stíny, zatímco krev z rány na hlavě barvila celý svět na červenou.

Jack je tu včas, jeho silueta je proti světlu, které mi na náměstí Södermalmstorget padá přes rameno, černá. Vplouvám do temnoty. Ten, kdo se pohybuje mezi stíny, nakonec sám není víc než právě takový stín. Díky tomu se na okamžik, navzdory všem zkušenostem, cítím bezpečně.

Už jsem říkal, že většina mých známých jsou fetišci. Jack není výjimka, ale na něm to není vidět. Dřív byl u policie, pracoval na závažných případech, v oddělení narkotik a potom na násilí, až skončil jako duch u interních vyšetřování. Byl jako chameleon, měl víc jmen než trenýrek. Jednoho měsíce se po něm slehla zem a zjevil se na oddělení krádeží u městské policie, kde představoval neúspěšného policajta z Malmö, který dostal ve Stockholmu druhou šanci. Jeho skutečným úkolem ale bylo odhalit krádež na oddělení krádeží. Čtyři policisté byli podezřelí, že se zapletli do aféry v řádu několika milionů. Nejprve se tomu v médiích a mezi lidmi říkalo Aféra na oddělení. Ale když se ukázalo, že to celé probíhalo příliš dlouho a v mnohem větším rozsahu, než aby šlo jen o aféru, stala se z toho kauza. Kauza Oddělení.

Jack zmizel z policejních řad po podstatně méně probírané historce. Týkala se jedné policistky, elektřiny, obušku a experimentu, který se převážně týkal výdrže a vědomí. Policistka zemřela, ale o tom nikdo nemluvil.

Od té doby nemá nikdo tušení, co Jack dělá, kromě toho, že zobe heroin jako děti sladkosti. A pravděpodobně s úspěchem vydírá vysoce postavené policisty z prezidia, protože má

tlustou složku plnou jejich špíny a rád ji používá, aby dostal, co chce. Je dost možné, že pro policii pořád pracuje jako informátor nebo infiltrátor. Nikdo nic neví, ale lidi kolem něj mají tendenci umírat jako mouchy.

Nemám ho rád. Je chytrý a bezcitný, brutální jako řezník se špatnou náladou. Ať už mi chce cokoliv, jsem si jistý, že na tom vydělá.

Na sobě má černé džíny, kanady a dlouhý kabát. Povytahuje obočí, když mě vidí. Jack vypadá jako had, v malých škvírkách sedí černé oči, a pleť má tak rozedřenou a zjizvenou, že snad musel ležet na zádech, když pršely hřebíky.

„Jdeš pozdě,“ sykne.

„Ty jsi tu brzo.“

Něco mumlá, hlas vrčí jako motor. Vytahuju cigaretu a prosím o zapalovač. Jack ho vyloví z kapsy a šklebí se, jako by otevřel lednici a objevil zkažené jídlo.

„Kouření škodí zdraví.“

„To heroin taky.“

„Ty si radši dávej bacha, jestli s sebou máš zboží, ty hajzle.“
Jack nesnáší všechny dealery.

„No samo.“

„Čekám, že to bude zadarmo, pochopitelně.“

Zapaluju si cigaretu a dlouho z ní potahuju, než mu položím zapalovač zase do ruky a zamračím se.

„Co po mně sakra chceš, Jacku?“ ptám se a foukám mu kouř do obličeje. Jack nereaguje.

„Mám možnost vyměnit nějaký dobrý zboží za pár informací. Nepatřím k těm, kdo by takovouhle příležitost promrhali.“

„Jaký informace?“

Ozve se nějaký zvuk, tady mimo denní světlo. Zvuk, který jsem ještě neslyšel. Zvuk neónových zářivek, které mručí jako

anděl. Ale uvědomuju si, že to zní jenom v mojí hlavě. Najednou se cítím nejistě, paranoidně.

„Nejdřív matroš, pak si dáme malou procházku,“ zasykne.

Podávám mu jeden z Pastorových sáčků. Dneska na záchodech, s tou váhou a vším kolem, jsem ze sáčku nadělal dávky heroinu za skoro padesát tisíc.

„To, co mám na srdci, má mnohem vyšší cenu než...“ Zkoumá sáček. „Než co jsem myslel, že budou dva gramy, ale je to podstatně víc.“

„Měl jsem těžkej den,“ mumlám omluvně.

Dealer, který neumí vážit, je k ničemu. Nikdo to neví líp než Jack.

Jdeme směrem ke Starému Městu, přes most. Vzduch studí jako sníh a nad námi se prostírá nekonečně prázdné nebe.

„Před pár dny dorazilo zboží,“ říká Jack. „Všechno mělo proběhnout hladce, měli pokračovat přes Švédsko do Norska, jestli jsem to pochopil správně.“

Jackův nakráplý hlas mi hlodá ve spáncích, až mě rozbolí hlava. Je o půl hlavy vyšší než já, a když mluví, nedívá se na mě. Na mostě hodně fouká a já mám pocit, že mám tak lehké tělo, že mě vítr vezme s sebou, sfoukne mě jako zkroucený a umírající list.

„Aha,“ říkám. „A? Co to bylo za zboží?“

„Dej mi ještě jeden sáček.“

„Dostaneš ještě, pokud máš s čím přijít.“

„Ty hajzle.“

Jdeme dál, doleva k metru. Všechno, co se kolem Slussenu ve všední den děje, je tak rychlé a přesně cílené, že se to podobá přípravám na válku.

„Něco se stalo. Nevím co, ale zboží do Norska nedorazilo. Mám pocit, že nějaká kurva trochu brebentila před nějakým poldou, kterej se snažil udělat aspoň něco smysluplného a pokusil se to překazit.“

Hlava mi duní, nechápu.

„Jaký zboží? Fet, nebo?“

„Ne, ty vole.“

Pár vteřin mlčí a poprvé za celou tu dobu, co jdeme vedle sebe, se na mě podívá.

„Lidi,“ říká tiše.

„Takže jich bylo víc než jen ona?“

„Nikdy to není jen jeden člověk. Asi deset, nejmíň.“

„A kde jsou?“

Znovu se na mě podívá, zhnuseně.

„Řekl bych, že jsou schovaní různě po Stockholmu, u bezcennejších hajzlů jako jseš ty.“

Na chvílku se odmlčí.

„Dej mi ještě dva gramy, než hodím tu tvoji vyšoustanou prdel do Mälarenu.“

„A co tu má dělat? Proč je tady?“

Jack pokrčí rameny, ale fouká tak studeně a my tak choulíme hlavy, že to skoro nejde poznat.

„Uklízet, pašovat drogy, šoustat. Šít oblečení, stát se součástí genetického experimentu, nechat se naklonovat. Co já vím. Lidi teď se sebou dělají cokoli. Ať už je to, co chce, musí být schovaná. Vypadá to, že literaturu studovat nebude. Jako plno dalších buzen, co znám.“

„Víš, odkud je?“ Zastavujeme se na rohu, kde se, jak chápu, máme rozejít. Už je večer. Náš dech je jen páchnoucí, chladný bílý kouř. Podává mi ruku a zvedá jedno obočí. Vtisknu Jacovi do ruky poslední sáček.

„Ne. Nemám zdání.“

Rychle odchází a mizí mezi obyčejnými lidmi. Kdybych měl pistoli, naslepo bych vystřelil do davu a při troše štěstí bych mu odstřelil ucho.

DEVĚT

Když jsem s Felicií mluvil podruhé, byl jsem opilý. Utěšovalo mě jedině to, že Felicia byla pravděpodobně tak namol, že jsem já vypadal střízlivě. Bylo to v jednom třípokojovém bytě, co by kamenem dohodil od náměstí Mariatorget.

Když jsme se znovu setkali, pozvracela mi boty.

Z nějakého důvodu jsem na sobě měl tričko s doma vyrobeným nápisem *Titanic Swim Team Of 1912* a snažil jsem se všechny na párty přesvědčit, aby šli do rave klubu v Nace, když jsem ji zahlédl.

Stála v kuchyni a kouřila napůl vykloněná z okna do ulice Wollmara Yxkulla. Vidět z ní byl jenom zadek v černé sukni, kulatý a pevný.

Za těch dnů a nocí jsem se jen špatně soustředil. Je to zvláštní, když jste v pubertě, jako by se váš život řídil jenom podle toho, do koho jste zamilovaní. Svět měl jenom jeden střed a ten byl tam, kde se právě nacházela Felicia. Jakmile jsem ji uviděl, všechno kolem ustalo. Všechny pocity jsem si nosil v rukou a ty najednou nedokázaly zůstat v klidu.

„Flaška. Kde je do prdele ta flaška?“

Kluk jménem Jesper mi podal petku naplněnou absintem a já si tříkrát lokl, dokud mi vnitřnosti nerozervaly střepy. Vzal jsem láhev do kuchyně, kde Felicia právě zavřela okno. Jesperovi rodiče byli katolíci, na chodbě před kuchyní visel mohutný

zlatý kříž. Pravou rukou jsem si dvakrát přešel přes prsa a usmál se. Kříž byl vyleštěný a ve zkresleném odrazu se můj pokřivený úsměv podobal rybí tlamě.

Felicia klopýtla a rozesmála se.

„Jsem na káry,“ zamumlala. „Vážně úplně na káry.“

Myslím, že to říkala sama sobě, jako konstatování.

„Ahoj, Felicio.“

Otočila se, nejprve zmatená, potom problesklo slabé poznání, díky čemuž se mi v žaludku rozlilo takové zvláštní teplo.

„Ach, čau, Vincente.“ Podívala se na láhev v mojí ruce a oči se jí rozzářily. „Panebože, super. Můžu se trochu napít?“

Pozvedl jsem obočí a podal jí absint. Felicia si mohutně lokla, tak, jako se napijete, když máte kocovinu. Stihla trochu spolknout dřív, než se snědý obličej stáhl a zrudl. Začala plivat, částečně do dřezu, ale většina skončila na podlaze.

„Do prdele, Vincente,“ zavrčela. „Co to sakra je?“ Mluvila nezřetelně a táhle.

„To je... absint. Ale já, myslel jsem...“

„Absint. Myslela jsem, že to je voda. Není absint náhodou kurevsky silnej?“

Zkroutila hlavu pod kohoutek a hltavě pila. Felicia na sobě měla bílý top, a jak tak ležela, víceméně na zádech, na kuchyňské lince, viděl jsem kůži v mezeře mezi tričkem a sukní. Zajímalo mě, co by se stalo, kdybych se jí dotkl. V takové situaci by mi Felicia nejspíš umístila hnědé oblé koleno přesně do rozkroku.

Poškrábal jsem se na hlavě a chtěl jsem se zastřelit. Absintu je hodně druhů a mají různou sílu, ale protože ho Jasper ukradl svému otci námořníkovi, byl jsem si poměrně jistý, že tenhle měl minimálně sedmdesát procent alkoholu.

Feliciin mohutný doušek odpovídal asi tak půlce láhve whisky.

„Je... poměrně silnej,“ odtušil jsem opatrně.

Felicia se vratce postavila a já se snažil na ni nezírat. Trvalo několik tichých vteřin, než jsme se začali smát. Bylo to osvobozující, jako by se Felicie ani mě vůbec nic netýkalo. Jako by nám ten okamžik nikdo nemohl vzít.

Potom jsme odešli koupit další cigarety. Zeptala se mě, jestli mám nějaký průkaz. Odpověděl jsem, že Billův. Pár dní potom, co si ze mě utahovali na Odenplanu, jsem ho ukradl z šatny u tělocvičny. Bill se ve skutečnosti jmenoval William, což bylo jistým způsobem k popukání.

Posadili jsme se na schody před vchod a podělili se o červené marlborky. Vzduch byl chladivý a čistý, jako by ho o pár úderů srdce dřív vyčistil liják, a ona voněla skořicí a ovocným parfémem, který mi připomínal bonbóny. Tady venku, když jsem během chladného södermalmského večera seděl vedle Felicie, jsem se uklidnil. Necítil jsem nic vůči svému otci, ani lásku, ani nenávist nebo něco neurčitého a nepodstatného mezi tím. A neměl jsem chuť něco zničit nebo něco vytvořit. Cítil jsem se nejspíš šťastně a ptal se sám sebe, co to tedy znamená.

„Občas tě potkávám ve škole,“ řekla.

Přes alkoholové zamlžení vyzařovaly Feliciiny oči takové zaujetí a zvědavost, že jsem si vzpomněl na intenzivní plamen sirky. Chvilku mlčela a pak pokračovala.

„Vypadáš, že jsi osamělej. A pořád dost mimo.“

Zvažoval jsem, jestli jí řeknu, že ve škole jsem vždycky buď sjetej, nebo se sjet zoufale potřebuju.

„Asi pořád o něčem přemýšlím.“

O dvou věcech. O Felicii a morfinu.

„A o čem?“

Dlouho potahovala z cigarety a podala mi ji. Ale jako by jí

najednou něco vycuclo veškerou barvu z obličeje. Položila mi ruku na rameno.

„Bože, mně je blbě.“

A potom, dřív než kdokoliv z nás stihl zareagovat, mi pozvracela moje černé conversky.

DESET

Pomyšlení, že by Maria mohla trpět, mi rve srdce, jako když se natahuje hořící lano, až se přetrhají vlákna. Vesmír je nepřátelský, je vystavěný na špatných premisách. Všechno, co si člověk dokáže představit, může být skutečnost a to nejhorší, co vás napadne, má vždycky nějakou cenu. Chaos není sousedem Boha. Chaos je šikanovanej, patnáctiletej kluk, kterého svrbí prsty, aby mačkaly klávesy, a zajímá se o počítačové hry plné násilí. A občas mám chuť mu nějakou zbraň dát, hlavně proto, abych viděl, co se stane. Takový je svět. Všechno ostatní, co jste kdy slyšeli, je lež.

Den už je vlastně u konce, město, v němž jsem vyrost a kde žiju, pomalu usíná. Něco se mění, vzpomínám na všechny, které jsem před pár lety miloval. Teď jsou buď mrtví, nebo v jiném stavu.

Pokládám na jazyk kapsli morfinu a doufám, že v metru neusnu, že neztratím vědomí, než dorazím domů, než budu u Marii.

Stojím u dveří. Po bytě se vznáší můj župan. Hudba, nějaké smyčce, proudí kolem a tóny jsou lehounké jako ptačí pírká. Kolem páteře se mi vine vlahý pocit a rozlévá se do celého těla.

Maria tančí k nějaké symfonii z televize. Divím se, že přístroj funguje, že ho při své návštěvě nerozbili policajti. Jsou to veskrze neuvěřitelný blbci.

Maria si přes svoje žluté šaty oblékla můj starý župan. Má zavřené oči, ale já věřím, že vidí skrz tenká víčka. Její pohyby jsou příliš přesné na to, aby je mohla dělat poslepu. Tmavé vlasy se za ní vlní jako plášť ve větru, ruce se napínají a polevují. Myslím, že hudba se řídí Mariou, ne naopak.

Tenhle tanec je jiný, než na co jsem zvyklý. Anorektické holky z bohatého podsvětí, co pijou šampaňské a natrášají kostnaté zadky v krátkých, růžových sukních. Pokožku uměle hnědou jako zvířecí kůže, pohybují se pravidelně a trhaně v taktu s neviditelnou basou a syntezátorem, obklopené stíny. Klubová světla a klubové zvuky, vůně marihuany a spáleného cukru.

Jsem tak uvolněný, že mi z ruky vyklouzne bunda, takže sebou Maria trhne, jako kdybych vypálil varovný výstřel.

„Promiň, Mario.“

Je mi hanba. Ona těžce oddechuje, snědý hrudní koš se zdvihá a klesá v měkkých vlnách.

„You make me scared.“

Anglicky hovoří se silným přízvukem a je jí špatně rozumět. Vypíná televizi a sedá si na gauč. Jdu blíž a posadím se vedle ní, dosedám ztěžka.

„I'm sorry,“ pronáším.

„Don't like when you look like that. Don't...“ Obrací se na mě. „I'm sorry I...“ Kouše se do rtu a nejspíš hledá správné slovo. Potom zvedá ruku k mé tváři, jako by mě chtěla udeřit. Jsem sjetej a moje reakce by byly hodné veškeré kritiky. „I'm sorry about that. But I don't like when you look... at me.“

Nic neříkám. Jako ostatně obvykle, když někoho vyděším. Žaludek mám jako na vodě a ztěžkne mi hlava, je nesnesitelně těžká. Opojení je čím dál intenzivnější.

„Norsko,“ zamumlám. „Víš něco o tom, že bys měla jet do Norska? Kolik vás bylo?“ Žádná odpověď, ale nechápu, že ona

nerozumí tomu, co říkám. „Jsem blázen, zatracenej blázen,“ nesouvisle plácám dál. „Ale pokud jde o tebe, spoléhám na něj.“

Pomalů se vyhrabu na nohy a potácím se do koupelny. Dnešní tržbu schovávám ke včerejší. Mám takový podivný pocit viny a v tuhle chvíli jsem zapomněl, z jakého důvodu.

Maria vzhledne od svých rukou, oči se dívají pronikavě a září jako žiletka ve světle zářivky. Působí tak křehce, a přesto tak neuvěřitelně silně a živě. Nechápu, k čemu se schyluje. Život jsou jenom drogy a chaos.

Maria mlčí, její dech působí jako letní deštěk dopadající na kůži. Mám nutkání vzít si další morfin, ale nechám to plavat. To poslední, co teď potřebuju, je ztratit nad závislostí kontrolu. Protože už jsem i tak dost slabý, skončilo by to pravděpodobně tím, že by mě nějaký policajt zastřelil při přepadení, kdy bych prodavače vyhrožoval s vodní pistolkou, aby mi dala peníze na drogy. A to nechci.

Sedíme vedle sebe potmě. V televizi běží film s Jackie Chanem, protože nevím, co bychom dělali jinak. A film je ztlumený. Morfin už totiž z mého těla vyprchává a uvolnil místo příšerné bolesti hlavy. Hladce oholený chlapík s bicepsy většími než moje stehna vytlouká z Jackieho duši na lodi plující po nějakém moři. Jackie chlapíka kopne do nosu a nepochopitelně vyhrává.

Nevím, jak dlouho tu tak sedíme. Od té doby, co se omluvila, že mě uhodila, neřekla jediné slovo. Maria je strašně tichá, dýchá potichu, pohybuje se tiše, tiše existuje. Cítím, jak její hlava pomalu padá na moje rameno. Má trochu pootevřené rty, zavřené oči, hrudník se jí zdvihá a klesá v hlubokých vlnách.

Je mi zase třináct a s třídou jdeme do kina. Film je tak

nudný, že ta sladká holka, která jako jediná už měla sex, usíná na mém rameni. Vyděsí mě to a úplně zkamením a jediné, co dokážu dělat, je mrkat a snažit se myslet na něco jiného než její vlasy, které voní lakem a letní trávou.

Za oknem Bůh rozdělí úderem sekyrou nebe a začíná pršet. Leje. Opatrně Mariu jednou rukou obejmu a pokládám dlaň na její hrud', snažím se sledovat její dech a myslet na něco jiného, než že se dotýkám něčeho, co je asi zakázané.

JEDENÁCT

Večer poté, co mi Felicia pozvracela boty, zazvonil u nás doma telefon. Vzal to táta. Slyšel jsem jeho hlas z obýváku.

„Ano,“ řekl. „Dobře. Kdo volá? Aha, chápu. Okamžik.“

Těžké kroky, znějí jako by přicházel někdo, kdo má velké problémy s kyčlemi. Uměl skvěle ovládat hlas, když byl opilý, ale pohyby ho vždycky prozradily.

Ležel jsem na posteli a upíral zrak na knihovnu. Sledoval jsem jeden z odrbaných hřbetů. Nesl téměř vybledlý název *The Ballad of Reading Gaol*. Když se otevřely dveře, pořád jsem ležel, nehybně a napjatě, jako lýtkový sval v křeči z jeho přítomnosti.

„Pro tebe. Felicia,“ oznámil, demonstrativně položil telefon na podlahu a ukázal mi záda. Zatajil jsem dech a podíval se na přístroj. V pokoji se udělalo horko a vlhko.

„Haló?“

„Ahoj, tady Felicia.“

„Ahoj.“

A co se říká teď? Odkáslala si, náhle a nahlas, až jsem sebou trhl.

„Jen jsem se chtěla omluvit za včerejšek,“ řekla.

„Omluvit bych se měl spíš já.“

„Kdepak, to já jsem zvracela.“

„A já jsem ti dal absint.“

Po chvíli jsme se dohodli, že to byla Jesperova chyba. Byla to

jeho pártý a jeho absint. Vlastně, zdůraznil jsem, to byla chyba Jesperova táty. Ale to je námořník a člověk by nikdy neměl obviňovat námořníky, namítla Felicia.

„Vždycky to skončí špatně,“ řekla rozhodně a já souhlasil.

Potom vydala zvuk, jako když se probudíte s namoženými svaly a posadíte se v posteli.

„Promiň,“ řekla tiše.

„Co to bylo?“

Několik dlouhých vteřin mlčela. V hlavě jsem sekundy natáhl do dlouhých pásků, do nichž jsem sebe a Felicii zabalil. Tady, během těchto sekund, se nám nikdo nemohl přiblížit.

„Moje máma. Když se neshodneme, končívá to tím, že... mě něco bolí,“ pověděla mi potom a já zavřel oči a myslel na tátu.

„Chápu.“

„Vážně?“ zeptala se.

„Jo, s mým.... s mým tátou to je stejný.“

„Jak často?“

„Pokaždý, když se opije, víceméně.“

„Jako u nás,“ řekla Felicia a v jejím jinak tak překotném a živém hlase zazněl temný, těžký tón.

Bylo divné o tom s někým mluvit, a nepojmenovat to. Jako by to existovalo, a přesto ne. Všechno, co existuje, má nějaké jméno. A tohle byla šedá zóna, území nikoho mezi bytím a nebytím.

Nikomu jsem to neřekl. Když si na to vzpomenu, což se děje zřídka, myslím, že ona byla jediná, kdo se o tom kdy dozvěděl.

O den později ve škole to vypadalo, jako by se nic nestalo. Jako kdyby nikdy nezavolala, jako bychom nikdy nesdíleli vteřiny a tajemství. Felicia kolem mě prošla a pokývla hlavou, stejně jako by pokynula někomu cizímu, kdo jí podržel dveře.

A to jsem taky byl. Někdo cizí. Šel jsem domů výstavnými ulicemi s pocitem, že jsem neviditelný.

Večer zase telefonovala.

„Omlouvám se za dnešek,“ řekla.

„Za co?“ Snažil jsem se působit, já nevím, jako že se mě to nedotklo.

„Jen tak,“ pokračovala, jako by si ta slova nacvičila. „Jenom že to nikdo neví. Jenom ty. Je to takový...“

„Divný.“

„Přesně, hodně divný.“

„Mám to stejně.“

Rozhostilo se mezi námi ticho. Potom se zeptala, jestli mám rád Pulp a jestli už jsem slyšel jejich písničku Common People.

„No jasně,“ řekl jsem. „Že váháš.“ Byla už několik let stará, ale pořád to byl jeden z nejhranějších hitů v rádiu a na MTV.

„Miluju ji,“ oznámila mi. „Když myslím na tebe, vybavím si ji.“

Chtěl jsem se zeptat, jestli to znamená, že mě miluje, ale naštěstí, nebo bohužel, jsem to nechal plavat.

Toho večera jsem usnul s telefonem přitisknutým ke tváři za zvuku Feliciina oddychování.

DVANÁCT

Brzké ráno. Když jsem začal navštěvovat mámin hrob, měl jsem vždycky kravatu a sako, i když obleky nesnáším. Cítím se v nich nahý, jsem císař v nových šatech a jeden z cynických diváků zároveň. Teď už se ani neobtěžuju se sprchováním. Mrtví nemají čich.

Jsem v rauši, kontrolované ranní opojení. Vzal jsem si morfin, abych utišil ty sračky, co se mi honí hlavou. A na zemi jsem našel tabletku, která nepochopitelně unikla policistům při domovní prohlídce. Možná se tam ocitla až potom, což je dost divné. Nenašel jsem pro ni lepší skrýš než svá ústa. Musel to být nějaký stimulant, protože se cítím čilejší, než bych měl.

Maria spí na pohovce. Z náhlého popudu jsem ji mohl políbit do vlasů, když jsem se probudil, nevím. Jsem z toho nervózní a vystrašený. Chvilí před ní sedím na podlaze. Mariiny oči mají tvar malých citronů. Oknem proniká ranní slunce a hladí ji po tváři. Zabil bych pro to, abych se jí mohl dotýkat. Stydím se za to. Snažím si zapamatovat, jak vypadá, ale jakmile zavřu oči, zjistím, že to není nutné. Mariu už znám tak dobře jako opakující se sen.

Vstát, vstát a vyrazit. Měl bych nasednout do vlaku a zmizet. Měl bych zajet na nejbližší policejní stanici, vrátit se domů. Měl bych udělat spoustu věcí.

Metro se vřítí do stanice jako šedomodrý plechový had. Ne-

sedám si. V žaludku se mi rozprostírá zvláštní pocit, jako by mě někdo sledoval. Myšlenky hučí jako elektrické přepětí. Pastor, policie, Jack, Marko. Vypadá to, že se o mě zajímá hodně lidí. Tuhle pozornost nelze mít úplně v lásce. Rozhlížím se po vagónu. Nikdo tu není, jsem tu sám a zvědavě studuju noviny s titulkem *Peníze Ligy hlídačů v podsvětí*.

Termín podsvětí a jeho vnímání mě vždycky rozčilovaly. Podsvětí není temnota, která začíná tam, kde končí pouliční osvětlení a policejní hlídky. Nejde o žádné tmavé zákoutí. Podsvětí je krásná žena ve středních letech v nádherných šatech s drahou kabelkou. Pohybuje se mezi muži ve slunečních brýlích s velkým vlivem a s aktovkami plnými bankovek a smluv. V kabelce nosí naleštěný stříbrný revolver. S lidmi se stýká s rudým úsměvem na rtech a dva nehty s precizní manikúrou se lesknou na zapínání tašky.

Klidně, věcně a citlivě se stýká s úřady, velkými i malými podniky a s důležitými a nedůležitými lidmi. Šeptá sliby, láká a uzavírá smlouvy u drahých obědů a drinků v hotelových postelích, když padá tma. Její vliv nelze určit a ohraničit. V zasedáčkách je jednou z davu, je to samozřejmost, která mužům prokazuje velkou službu. A z otevřené tašky na stole vykukuje revolver, zřejmý, ale neviditelný.

Všichni od sebe navzájem získávají peníze, znalosti a moc a nic už není jisté. Takový je svět a takový bude i nadále. A já jsem řasa, která se uvolnila z jednoho oka podsvětí a přichytila se na tváři.

Na hřbitově rostou stromy do takové výšky a tak těsně u sebe, že tu je zelené nebe a teplé, přívětivé stíny. Jako by na mě čekaly. Klepu se. Kráčím nejistě a nepravidelně, musím se přemáhat, abych šel dál.

Nacházím ho vzápětí. Mezi řadou náhrobků, stejných jako

všechny ostatní náhrobky na všech ostatních hřbitovech, odpočívají moji rodiče. Před rodinným hrobem rostou pečlivě rozmístěné květiny, některé v květináčích, jiné zasazené v zemi, všechny fialové. Nejoblíbenější barva mojí matky. Nemám tušení, jakou barvu měl rád otec.

Usedám před náhrobkem, půda pode mnou je chladná a vyschlá. Sedět tady je jako potápět se v bezedné vodní nádrži. Na kameni je tátovo jméno vytesáno nad máminým. Navždycky pospolu. Nechci se na jeho jméno dívat, ale to nejde, je to, jako když se pokoušíte odvracet zrak v nejvypjatějších momentech nějakého hororu. To prostě nejde, člověk musí vidět to nejhorší, i když se z plných sil snaží tomu vyhnout.

Nad jménem mé matky čtu „Leonard Franke“.

Půda kolem mě má barvu zrezivělého železa. Vzpomínky přicházejí a mizí. Nevím, co s rukama, tak vytáhnu cigaretu a zírám na ni. Potom ji, jako vždy, s rozhodností zapálím. Kouř se kolem mě poklidně vine a cítím, že ranní opojení pomalu vyprchává.

Z mámina života si pamatuju ty nejpodivnější věci. Když měla volno, nikdy si nesvlékla župan před desátou dopoledne. Ráda si četla historické životopisy a dělala si v nich poznámky červenou propiskou, když se domnívala, že jsou zdroje nepřesné nebo slabé. Vlasy jí voněly mátou a kočkami. Oči měla jako jezera plná čerstvého deště. Když byla nervózní, zvedala ruku k hrdlu a hladila svůj nejoblíbenější řetízek s černým kamenem ve tvaru srdce. Ten šperk pořád mám, leží v černé krabici pod postelí. Úplně vzadu u zdi.

Pamatuju si její hlas a někdy si přeju, abych si k ní mohl lehnout, cítil, jak její ruka hladí moje vlasy, a poslouchal, jak mi do ucha šeptá nesmysly.

Naposledy se podívám na náhrobek a vstanu.

Ulrika Frankeová.

Pak o kámen típnu cigaretu, umořím žhnoucí tabák o vytesané jméno svého otce a odcházím, aniž bych se ohlédl.

Jakmile opustím hřbitov, podivně se mi uleví, jako kdyby máma mohla zase chvíli odpočívat bez obav z toho, jak se její nebohý syn protluče životem.

Cestou domů se rozhoduju, že Marie něco koupím, ale nemám tušení, co by to mělo být. Oblečení je vyloučeno, můj mozek se vyzná maximálně ve třech věcech. Ženská móda mezi ně sotva patří. Nechci udělat nějakou blbost, jako opatřit nějaký šperk nebo něco. Jen chci ukázat, že k ní necítím nenávist.

Kytky. Je to vlastně patetické gesto, ale dokud nepřinesu bílé růže, nemělo by to dopadnout špatně. Vcházím do květinářství u metra. Není větší než zkušební kabinka. Aby vypadalo větší, pokrývají zdi zrcadla. Funguje to, trochu. Za vůní stovek květin se kolemjdoucí otáčejí. Za minimalistickým pultíkem stojí prodavačka s fialovými brýlemi a květovanou blúzou. Má blond vlasy jako vystřižené z filmu ze sedmdesátých let a je tak korpulentní, že jí nejsou vidět klouby a lokty.

„Můžu vám nějak pomoci?“

Mluví jako hladová straka a vypadá nejistě, jako bych držel zbraň a poloprázdnou láhev whisky.

„Nevím,“ váhám. „Chtěl bych koupit květinu, ale nejsem si jistý jakou.“

Prodavačka zkříží své dvě buřtovité paže a prohlíží si mě, od hlavy k patě. Šklebí se, jak tak sleduje to krásné stvoření jménem Vincent Franke.

„A pro koho to bude?“

Vraštím čelo a uhýbám pohledem.

„Co se dává někomu, s kým nemůžete mluvit?“

Prodavačka se šklebí ještě víc a pomačkaný rudý obličej mi připomíná rozezlené, otlé nemluvně.

„Tak třeba gerbera?“

Vykládá něco o původu té květiny, ale kolem se všechno točí tak moc, že nezvládám poslouchat. Znovu si začínám uvědomovat svoje tělo a nejsem z toho nijak nadšený.

„Jo, jo, to bude fajn.“

Jasně jsem se vyslovil pro červenou. Zabalila mi ji do něčeho podobného papíru na pečení. Na odchodu za sebou slyším její hlas.

„Počkejte? Mohla bych vám něco navrhnout?“

Pokrčím rameny.

„Jo, jasně.“

Znovu si mě prohlédne, odshora dolů.

„Vysprchujte se.“

Potom vyděšeně zmizí v ještě menším otvoru ve stěně za pultíkem. Pozoruju se v jednom z těch nekonečných zrcadel v obchodě.

Jsem vážně nechutně zarostlej. Mám černé, rozčuchané vlasy, lesknou se špínou. Kůže je vyřezaná z bílého papíru. Oči rámuji tmavé kruhy, které v tom světle tady vypadají černě. Na sobě mám oblečení zašpiněné hlínou a něčím, o čem nechci vědět, co přesně to je. Neumyl jsem se a nepřevlékl od té doby, co jsem se ocitl ve vězení. Smrdím jako kyselé mléko smíchané s močí. A stydím se.

Stvoření jménem Vincent Franke.

Ale tu kytku, co jsem už zapomněl, jak se jmenuje, Marie nedám.

V bytě je prázdko, tak prázdko, jako když u vás někdo byl a něco si odnesl. To, co pro vás něco znamená, to, co byste při požáru zachraňovali jako první.

Ve stejný okamžik přichází esemeska od Marka a kytko mi pomalu padá z ruky na podlahu.

„Díky za pomoc. Teď už bude zase klid. Ozvu se.“

TŘINÁCT

Slyším zvuky. Malé střípky skla, které padají na zem jako déšť. Bouře někde v dálce, dusivý otisk hromů se plíží blíž a blíž. Ale žádná bouřka není. Jenom skřípu zubama a hřmění je moje vlastní hloupá krev proudící tělem.

Zmateně, tak se teď cítím. Tohle slovo miluju, ale nemám moc příležitostí, abych ho použil.

Svlékám se a oblečení pokládám na hromádku na víko záchodu. Potom napustím vodu do vany. Když zavřu oči, vidím Mariu, každou křivku jejího těla, jak tam leží. Smířená.

Zajímá mě, kde je.

Jestli žije.

Když nořím tělo do vody, je palčivě horká. Zrcadlo na koupelnové skřínce pokrývá pára. Zjišťuju, že v ruce držím kapsli morfinu. Vteřinu předtím, než ji spolknu, mě přepadne pocit viny, těžký jako plášť z olova. Černé, mokré chloupky na prsou se lepí na kůži. Mám pocit nafouknutých, ucpaných střev. Nebyl jsem na záchodě, co mě pustili. Dívám se do stropu, přímo na bílé světlo, a když zavřu oči, tak tam pořád je, jako bych ho měl vypálené do mozku.

Myšlenky se mi rozlétají. Vzpomínám si na staré politické heslo *Láska zvítězí*, ale smysl se vytratil a z hesla se stala na-prostá lež.

A já čekám na spasení, které nepřichází.

Čas plyne, nepřiměřeně. Pro zoufalce nemá čas žádnou cenu. Vzpomenu si na Pastorovu vizitku s krásnými číslicemi, telefonní číslo, a předpokládám, že to má něco do činění se vším tímhle. Takže číslo vymačkám na mobilu. Třesou se mi ruce. Koupel mě zahřála, vysušila a vyhladověla. Telefon vyzvání.

„Vincente. Čekal jsem, že zavoláš.“

Pokládám si ruku na hlavu, abych ji donutil zůstat na zemi. Vůbec nevím, co bych měl Pastorovi povídat.

„Překvapilo mě to,“ vypravím ze sebe co nejklidněji. „Neříkali jsme týden?“

„Vyřešilo se to snadněji, než jsme čekali. Můžeš se vrátit ke svému normálnímu životu, pokud se dá nazývat normálním.“

Jeho hlas je tak blízko, že by mohl stát těsně vedle mě. Stojím v rauši nahý v kuchyni a věřím, že potřebuju brečet. Zvedám z podlahy květinu a žmoulám ji v prstech. Přemítám, jestli bych se neměl Pastora zeptat, kam se chystá, hlavně proto, abych zjistil, jak bude reagovat.

„Z čisté zvědavosti,“ říkám. „Proč přijela sem, do Švédska?“

Pastor se zasměje. Představuju si jeho zuby a také kladivo, které je rozbíjí, jako by byly ze skla.

„Žádný hloupý otázky, Vincente. Jsi mnohem chytřejší.“

To sotva. Nic neříkám, ale jsem si jistý, že Pastor dokáže číst moje myšlenky.

„Neudělej žádnou pitomost,“ říká. „Nech to, co se stalo, plavat.“

Na okamžik se odmlčí, a když znovu začne mluvit, je jeho hlas jako nůž, jako bleskový pohyb, a já si představuju krev.

„Jinak to skončí špatně.“

„To už se stejně stalo.“

„Možná bych pro tebe měl práci,“ oznamuje Pastor, jako by mě neslyšel. „Zavolám ti zítra.“

Ukončí hovor a já pořád stojím, zmatený a nahý, v rauši, s telefonem u ucha. A vzpomínám na Mariiny oči, bodavé jiskry.

ČTRNÁCT

Bylo to násilí, násilí, které se dostavovalo v nečekaných vlnách. Kvůli tomu mě Felicia nechtěla už nikdy vidět.

Nevzpomínám si, kdy to začalo. Možná to tak bylo pořád. Stejně jako se někdo stane členem pokusné medicínské skupiny hned po narození, tak možná násilí bylo vždycky otisknuto v mých genech, ale o tom pochybuju. Svět není v lidech vepsaný od počátku. Vepisuje se a přepisuje se, s každým nádechem, s každým dnem. Život společnosti je to jediné, na co se člověk může odkázat. Nebo na něj svalit vinu.

Tunelové vidění. Tak na to vzpomínám, jako na náhlé tunelové vidění, které potlačí všechny další činnosti kromě těch destruktivních. Nikdy za tím nestála chuť někomu ublížit, vždycky šlo o touhu jednat.

Pamatuju si to z raného dětství. Byl jsem klidné dítě, moc jsem toho nenamluvil. Tety ve školce vedly záznamy o vývoji každého dítěte a vzpomínám si, že tam stálo, že jsem hodně tiší. Ale také se tam uvádělo, že při ojedinělých příležitostech, pokud jsem zahnaný do kouta nebo si mě někdo dobírá, dokážu reagovat krátkými, intenzivními výbuchy vzteku. Křičel jsem, brečel a rozhazoval kolem sebe hračky. Potom jsem se zase uzavřel, jako by někdo vypnul knoflík.

„Na takové tiché děti je potřeba dohlížet,“ tvrdí všemožní samozvaní experti. To je asi v určitých případech pravda. Ale zatímco sledujete tiché mládě, může vám být úplně jedno, že jedno z těch hlučných míří plastovou pistolkou do něčích zad. Tak to bylo se mnou.

Když jsem začal chodit do školy, nezhoršilo se to, ačkoliv to vypadá, že hodně lidí si myslí, že to tak chodí. Ale ani se nic nezlepšilo. Prostě to jen pokračovalo. V krátkých intervalech se se mnou něco dělo, když jsem byl nějak napadený, když někdo řekl, že mám divnou mámu a tátu. Dokázal jsem ho přetáhnout po rameni hokejkou nebo někomu mrstít na ruku těžkou knihou. Potom jsem se cítil strašlivě špatně a styděl jsem se. Zní to, jako by k tomu docházelo často, ale tak to nebylo. Nanejvýš jednou za dva měsíce. A dostatečně zřídka na to, aby se to stalo středobodem výčtu mojí třídní při čtvrtletních schůzkách. Usmála se na rodiče a zmínila se o tom jen tak mezi řečí.

„Tyhle bezvýznamné věci, co si děti někdy provádějí, když se zlobí.“ To jim řekla. Nic nevěděla. „Já se domnívám, že nejde o žádný závažnější problém, ale povím vám, pokud k tomu dojde.“

Ale – jak jsem později pochopil – násilí nikdy není bezvýznamné. Ve vši té nenávisti a bolesti a zlosti vždycky nese nějaký význam.

To ale nikdo neřekne, dneska, stejně jako to nikdo nepověděl tehdy.

Takže to pokračovalo.

Pomalu se to měnilo. Uklidnil jsem se, zdánlivě, možná i proto, že jsem už nebyl pod takovým tlakem. Děti dokážou být kruté, a pak to pomalu odezní. Usadí se to uvnitř. Možná to s tím souvisí. Obrátil jsem pocity do svého nitra, pomocí

morfinu. Poskytoval mi očividně stejně nesmyslné výčitky svědomí, ale aspoň jsem za tu dobu neublížil nikomu dalšímu. Nebylo to tak, že bych neustále pocítoval chuť někomu ubližovat. Jenom jsem nevěděl, jak zvládat některé pocity.

Ale potom, na střední, jsem jednou na chodbě zaslechl, jak tři kluci nazvali Felicii nejkrásnější čubkou na škole.

Tyhle věci obvykle ve škole zaslechnete a nijak nereagujete, i když si vlastně myslíte, že to není dobře. Dokud se nemluví o, řekněme, něčí sestře nebo o jediném člověku na světě, který nejspíš chápe, jak se cítíte.

Takže jsem se jednomu z těch kluků vrhl na záda a vrazil mu ramenem mezi lopatky. Něco křuplo a náraz ho vymrštil kupředu, s předkloněnou hlavou. Tou vrazil do druhého kluka před sebou, který se smál. Ke vši smůle, jak jsem později zjistil, ho trefil do zubů. To znamená, že jednak ten, co se smál, dostal skutečně pořádnou ránu do jednoho řezáku, a za druhé zub způsobil prasklinu čelní kosti toho prvního.

Než kdokoliv z nich stačil zareagovat, udeřil jsem třetího pěstí do tváře, což způsobilo prasklinu v mojí ruce.

Ti tři křičeli, uhýbali do různých stran jako pučící květina a já zůstal stát uprostřed. Pokoušel jsem se je zasáhnout dalšími ranami, ale netrefil jsem nic než jejich ruce. Kolem nás už se shromáždilo početné publikum. A vtom mě někdo přitlačil k zemi a křičel, ať se uklidním, já blbej idiot.

Když jsem vzhlédl k okruhu lidí kolem nás, našel jsem pár černých conversek. Čím výš jsem se díval, tím jasnější mi bylo, že někdy není nic horšího než známá tvář.

Vracím se o dva týdny dřív, ke mně a Felicii, jak sedíme na schodišti Koncertní haly na náměstí Hötorget. Byl chladný večer, náměstí liduprázdné a vysoko nad námi zářily hvězdy. Právě jsme zavedli tahle krátká setkání, o samotě a pozdě ve-

čer, provázená takovou zvědavostí a nejistotou, jaké jsem od té doby nezažil.

Začali jsme se sbližovat. Díky té spoustě dlouhých telefonátů a krátkých schůzek se mezi námi vytvořilo pouto. Ten vztah halily stíny, které jsme si sami vystavěli před okolním světem. Lhal jsem lidem, kteří volali, jestli mám chuť zapářit. Víc a víc jsem se zdržoval doma. Vždycky telefonovala ona mně. Nevím, jestli ke mně něco cítila. Ale jsem přesvědčený, že by mezi námi nikdy k ničemu nedošlo, že jsem si to jenom namlouval.

Felicia mi podala cigaretu, kterou jsme si dělili. Měl jsem potíže se na ni nedívat.

„Vážně nesnáším násilí,“ řekla najednou. „Jsem, jak se to jmenuje...“

„Pacifista?“

„Jo, přesně.“

„Chápu, co myslíš,“ odpověděl jsem a potáhl z cigarety. „Mám to stejně.“

„Zmlátil jsi někdy někoho?“

Chtěl jsem se dotknout Feliciiny ruky a znovu jsem potáhl, než jsem jí cigaretu podal. Když si ji brala, otřela se mi dlaní o hřbet ruky.

„Ne,“ řekl jsem. „Ne, nikdy.“

Lež mě pálila v hrudníku. Felicia zašlápla cigaretu černou converskou.

To byl začátek konce.

PATNÁCT

Toho dne už jsem Felicii nepotkal, a když mi večer zavolala, bylo to ještě horší.

Potom se to trochu zlepšilo.

A pak, o pár dní později, se všechno rozbilo tak, že už jsme to nemohli dát nikdy dohromady.

Když zavolala, bolela mě hlava. Přemýšlel jsem, jestli ti tři idioti něco oznámí na policii a jak bych je v takovém případě mohl přimět, aby to zase stáhli. Později se ukázalo, že nikdy nic nenahlásili. Nevím proč, možná usoudili, že jsem i bez toho dost smutnej případ. Ale pravděpodobnější je, že nechtěli uvádět důvod, proč jsem je zbil. Bolest hlavy propukla poté, jak se mnou drsně zacházeli během dohry na chodbě školy. A nechtěla polevit. Jediné, co by mi mohlo pomoci, byl morfin. Ale táta se zabarikádoval v pracovně dřív, než jsem dorazil ze školy, takže jsem tam teď nemohl.

„Haló,“ ozval jsem se potichu. Neodpovídala. V telefonu bylo bolestivé ticho. „Haló?“

„Jo.“ Její hlas zněl tupě a úsečně, takže jsem zavřel oči.

„Promiň,“ řekl jsem.

„Proč?“

„Vím, že nemáš... Říkala jsi, že nesnášíš násilí.“

„To jsem říkala.“

„To já taky,“ pronesl jsem potichu. Byla to pravda. Potíž

byla, že jsem, občas, právě z tohoto důvodu nenáviděl sám sebe. Že jsem se nedokázal ovládat.

Řekla, že slyšela, proč jsem je zmlátil, a zatajila dech, jako by mi chtěla povědět ještě něco, ale nechala to být. Já jsem neříkal nic.

„Připomněl jsi mi mámu,“ řekla. „A příšerně mě to mrzí, žeš mi to způsobil.“

„Promiň,“ omluvil jsem se znovu a lítost mě pálila v krku.

„Musím ti... Já ti musím dokázat věřit. Chápeš?“

„Jo.“

„Tak to nesmíš tohle vyvádět. A nebylo to ani hezký ani hrdinský nebo podobný sračky. Nepotřebuju žádnýho pitomýho frajera, kterej se kvůli mně bude prát. Poradím si sama. Je to jenom smutný, žeš takhle reagoval. Jako bys nebyl ani o chlup lepší než moje máma nebo... nebo tvůj táta.“

Chtěl jsem prásknout telefonem a už nikdy její hlas neslyšet. Přesně v tom okamžiku, při tomhle přirovnání, jsem to chtěl udělat. Ale ovládl jsem se a neudělal to. Nejspíš věděla, jak zareaguju. Nevím, jestli to nebyla nějaká zkouška.

„Chápu,“ řekl jsem místo toho.

„Pověz mi něco,“ poprosila najednou, smířlivějším tónem.

„Co bych ti měl povídat?“

„To je jedno. Jenom něco vyprávěj. Mám ráda, když mi něco povídáš.“

A jak to řekla, znovu jsem zavřel oči, ale tentokrát velkou, příjemnou úlevou, která se mi rozlévala v prsou.

S byl načerno provozovaný klub mezi Hornstullem a Zinkensdammem, který vedli tři kluci kolem osmnácti. Za stolem v jednom rohu prodávali pivo, hašiš a amfetamin. Bylo to takové to místo, kam jdete, když vám je šestnáct a chcete si užít, ale netoužíte sedět v sychravém počasí v parku a pít pivo tak studené, že ztrácíte cit v prstech.

Ke vchodu vedly točité schody, které daly klubu jméno, skoro do S. Dole se člověku na jazyk usadil sladký a silný kouř, šedomodré závoje visely pod stropem a z reproduktorů burácel poslední singl od Oasis. Právě jsem do sebe vpravil kapsli amfetaminu, abych se trochu nabudil. Svíral jsem čelisti velice mystickým způsobem, jako bych se snažil rozkousat kámen na písek.

Vlastně jsem tam ani neměl být. Ale byl pátek, bylo mi šestnáct a Felicie jsem se nezeptal, jak hodlá trávit víkend, tak jsem šel sem. Čím dál hůř jsem dokázal ovládat myšlenky. Felicia měla hrud' propletenou sítí pih a mateřských znamének, která mi ulpívala na víčkách, když jsem zavřel oči, jako takové osobní souhvězdí. V obličeji jí běžely dvě linky, z každé strany nosu ke koutkům úst. Když se smála, prohloubily se.

Tohle jsou ty malé detaily, které nikdo jiný nevidí, díky nimž se zamilujeme.

Od kluků za stolem jsem si koupil pivo a postavil se do rohu. Oasis dozněli, nahradili je Suede, které vystřídali Red Hot Chilli Peppers a z nich se stali Broder Daniel. Dopil jsem a amfetamin mi tak otupil jazyk, že jsem necítil žádnou chuť. Jazyk působil tak hluše a necitlivě, jako by spal. Jen jsem tam tak stál a zíral, snažil jsem se jazykem dotknout zubů, ale nedařilo se mi to.

Mezi tmavými zády a hlavami, skrz zápach vylitého piva a kouře z hašišu, jsem zahlédl dvě siluety. Kluk a holka. Držel jí ruce, snažil se ji obejmout a dával si pozor, aby se mu nevytrhla. Vypadalo to, že ona se brání, ale byla moc opilá, takže se jí to nedařilo. Neslyšel jsem, co říkají, ale viděl jsem, jak se jim pohybují rty, jeho pomalu a měkce, její tvrdě a odmítavě.

Vtom ta holka pozvedla zrak, otočila se vlevo a její pohled se vpil do mého.

Kluk sjel rukama dolů a pevně ji chytil za zadek a ona mu zabořila hlavu do krku.

Potom jsem pochopil, že tam šla, aby mě potkala. Slyšela, že tam budu.

Špatně slyšel, po tom večeru. Nepamatuju si, co jsem udělal, ale zlomil jsem si dvě kůstky v ruce, takže jsem ho musel udeřit dost silně, možná do spánku. Nepamatuju si to. Kluci z S mě odtáhli s pomocí dvou bejků, podobných Billovi a Bullovi. Felicia zůstala dole a dívala se za mnou, oči měla v tom přítmí úplně černé a v hebké tváři utrápený výraz.

ŠESTNÁCT

Nazítří mi volá Pastor, když si zrovna беру pětistovku od jednoho schizofrenního fetišáka. I když ho znám déle než rok, nevím, jak se jmenuje. Při každém našem setkání mi řekne jiné jméno. Je malý jako dítě a má nehty nalakované tak modře jako nebe nad námi. Jakmile telefon zazvonil, trhl sebou a zmizel ve stínech za Fatburským parkem.

Je mi špatně a potím se jako prase, moc cigaret a málo morfinu. Jsem nervózní, strachuju se o Mariu a nechci to přiznat.

Ale jsem jen šašek. Všechno oblečení mám špinavé, neprané, kromě toho, co jsem našel v pytlí z dob, kdy bylo kouření zdraví prospěšné. Obléknu se a povzdechnu si sám nad sebou.

Kalhoty jsou moc velké, musím je stáhnout páskem. Bundu mám krátkou, ruce se mi houpají jako ryby na prutu a boty pode mnou vypadají jako lyže. Jsem bledý jako mrtvola, mrtvý šašek připravený k očištění a zapomenutí někde v šuplíku.

Můj telefon.

„Haló?“ Zasténám, z nějakého důvodu.

„Potřebuju na večer řidiče, kamaráde. Ten můj onemocněl.“

„Onemocněl?“

Pastor zní, jako by se opíral v křesle, oči pootevřené, slabý a odevzdaný úsměv na rtech.

„Měl trošku nenechavé prsty. Ted' nemá žádné. S tím se volant a řadicí páka ovládají poměrně těžko.“

Nahlas polykám a dívám se na svoje ruce.

„Kam tě mám odvézt?“

„Mě ne, Vincente. Dvě striptérky.“

Chápu, o co jde. Jednou, to už je dávno, jsem se stal obětí těchto holek.

„Ale já nemám řidičák,“ říkám. „Řídit umím, ale bez řidičáku to není nejlepší nápad.“

„Člověk, který má tolik kontaktů jako ty, určitě dokáže vykouzlit řidiče s průkazem, Vincente. V jedenáct před Diérem. Auto zařídíme.“

Skončí a já si uvědomuju, že mám zavřené oči. V puse mám sucho, někdo mi usekl jazyk a vyměnil ho za kus dřeva. Po-
vzdechnu si. Znáám jenom jednoho člověka, co má řidičák a je ochotný na tohle přistoupit. Toho člověka chci potkat nejmíň ze všech. Když Jackovi volám, držím telefon, jako by to byl jedovatý had.

Je chladný večer. Kolem Diéra projede auto, tmavě červený saab, za volantem sedí nějaká žena a na zadním sedadle děti. V temnotě uvnitř vytuším ženiny rty, přemalované rudou barvou. Obličej se topí v krvi. Děti vzadu tvoří polapené stíny, umučené šeptání. Tisknou dlaně na okénka a obličej je jim obnažují izolovanost a osamocení. Zamrkám a z dětí se stanou normální školáci. Sedí na zadním sedadle každé se svou knížkou. Žena je jejich matka a se mnou je vážně něco špatně.

Diér Clubu se říká prostě u Diéra. Má elegantní tma-
vomodrý světelný nápis. Před vchodem červené provazy a bodyguarda většího než Hulk, který skládá ruce na prsou a vypadá, že snídá škorpióny. Jeho vyholená hlava se leskne ve světle ze štítu. Hudba s elektronickým nádechem se volně line vstříc stěnám. U Diéra právě otevřeli a nikdo není tak zoufalý, aby tam zašel. Zatím.

Stojím naproti přes ulici a snažím se udržet při vědomí. Vzhledem k tomu, že nebudu řídit, jsem až moc pod parou. Vrávorám a z toho se mi chce smát. Přemáhám se, abych stál klidně.

Přijíždí ke mně černý nízký sportovní vůz a zastavuje. Motor tlumeně hučí. Muž, který z auta vystupuje, má kšiltovku nasazenou tak nízko, že mu není vidět obočí.

„Vincent?“ Vyslovuje to Véntsent.

„No?“

Hází mi klíč, ale jsem tak zpomalený, že mě klíč udeří do tváře a padá na zem.

„Promiň.“ Vyslovuje to proměň. Potom mi ukáže záda, narazí si kšiltovku ještě níž a ruce nacpe do kapes. Mizí ve tmě směrem k Odenplanu. Přemýšlím, jestli ví, kde je Maria. Zvažuju, že bych se mu pověsil na paty, ale uvědomuju si, že by to nejspíš zjistil.

Zvedám klíč a prohlížím si ho. Vlastně to není klíč, ale silná kartička z plastu. Tohle není žádný obyčejný volvo. Auto se leskne. Stojí asi tolik, jako menší luxusní apartmán.

„Čau, vole.“

Kvůli tomu chrčivému, drsnému hlasu a těžké ruce na mém rameni sebou trhnu. Dráždí mě to, nechci dát najevo, že jsem nervózní. Jack nevypadá, že by mě dvakrát rád viděl. Má černé oči, a když mu podám plastovou kartičku od auta, zkoumá ji, jako by si prohlížel dítě se třema očima.

„Můžeš řídit, Jacku?“

„Ne. Ještě ne.“

Zvedám obočí a zvažuju, jestli bych mu mohl vynadat, aniž by mi zlomil nos. Nejspíš ne. Natahuje ruku.

„Ne, dokud nedostanu svoji odměnu,“ zasykne.

Váhám.

„Dostaneš ji, když slíbíš, že si nic nedáš, dokud to nebudeme mít z krku.“

Jack o tom nejspíš přemýšlí. Pořádně nevidím jeho obličej, jsou to jenom stíny a zjizvená kůže. Mohl by na mě vypláznout jazyk a já bych to neviděl.

„Jasně.“

Podávám mu sáček s heroinem velký jako pytlík s osivem z květinářství.

„Pět gramů?“ Zkoumá sáček, jako by ho ta věc urazila.

„Přísahám.“

Jack se uchechtne.

„To v mém světě vůbec nehraje roli.“

Posadím se do auta a čekám. Voní tu nové, nedotčené kožené potahy, vlahá vůně nejnovějších technologií. Zavírám oči. Sedadlo je tak pohodlné, že by nebylo tak strašné, kdyby se Jackovi podařilo sjet z cesty a všechny nás zabít. Existují horší způsoby, jak zemřít.

Zaslechnu ostré údery podpatků na asfaltu a otevrou se zadní dveře.

„Dámy,“ říká Jack. „Vítejte.“

Nedokážu říct, jestli je skutečně tak slušný nebo jenom cynický. Těžko bych uvěřil, že Jack chová k striptérkám větší úctu než k dealerům.

Sedají si a já se ani neotočím. Ve zpětném zrcátku zahlédnu dva vyfoukané blond účesy a dva páry ňader velkých tak, že by mohla roztrhat hadříky, v nichž jsou oblečená. Bílá tílka s černým nápisem Diér Club. Ramínka jsou uzounká jako cesty na mapě. Holky mají uměle opálená ramena.

„Vy jste naši řidiči, že jo?“ ptá se jedna.

„Ne, máma s tátou. Co bys asi řekla?“

Jack hrozí svýma plazíma očima. Řekl bych, že má roze-
klaný jazyk, víc had než člověk.

„Tak tohle bude super,“ pronese jedna ze striptérek ironicky.

A já s ní souhlasím. Zní znuděně a ten hlas je mi povědomý, ale jsem moc unavený, abych se o to dál zajímal. Jack vkládá plastovou kartičku do škvíry zprava u volantu.

„Tak kam nejdřív?“ ptá se nevrle.

Jmenují jeden klub na Stureplanu. Já z toho pořád nemám dobrý pocit.

„Jseš si jistej, že můžeš řídit?“

„Drž hubu.“

Jack s cuknutím nastartuje, vytočí motor a vycouvá z ulice Odengatan, aniž by se podíval do zrcátka. Zmíním, že jsme v jednosměrce, a Jack na to pokrčí rameny.

Celé to funguje velmi jednoduše. Nikdo neví, komu Diér vlastně patří, možná Pastorovi, ale pravděpodobně to tak není. Platí nám, abychom odvezli ty dvě holky do tří nebo čtyř klubů, kde by se mohli pohybovat potenciální zákazníci Diéra. Ony tam sbalí nebo se nechají sbalit chlápky, co jsou tak opilí nebo zbabělí, že nedokážou vzít situaci do vlastních rukou. Letmý úsměv, o jeden pohled víc. Ruka na jeho hrudníku, její prsa opřená o jeho biceps, nebo dokonce o ruku. A pak špitání, jazyk, který možná vlhce a šikovně tančí po jeho ušním lalůčku. On už si představuje, jak by si její jazyk počínal v jeho puse, na břichu, na pohlavním údu.

„Přijď k Diérovi,“ šeptá.

Chlápek zaplatí pět stovek vstupné, aby ji, možná, viděl tancovat. Pokud tam vůbec bude.

Funguje to líp, než si leckdo myslí. Vážně. Sám jsem se do toho dostal. Brunetka se skånským přízvukem a krásnými boky, její chladivá ruka na mém z kokainu zpoceném zátylku, prsty v mých vlasech. Oči jako řecká královna. Myslela si asi, že mě naláká jednoduchým návrhem na trochu fetiše. Zeptala se, jestli už jsem na sobě někdy měl punčochy.

„Jednou,“ odpověděl jsem. „Na obličejí. Při jedné rychlé... návštěvě trafiky.“

Myslím, že to nepochopila. Večer skončil tím, že jsem zaplatil pět set za vstup a pak dalších pět set za hodinovou privátní show. Potom jsem se ocitl na chodbě, s cigaretou v puse, poté, co ze mě její přítel, barman, málem vymlátil duši. Požádal jsem ji, více či méně slušně, aby se mnou šla domů. Měl pěsti jako koňská kopýta, která elegantně, ale drtivě umísťoval do mého podbřišku. Týden jsem močil krev.

V autě sedíme mlčky. Jack pohledem zkoumá ulici před námi a klub na protilehlé straně. Náměstí Stureplan se v noci blyští jako falešný diamant. Po chodnících se potulují nespavci. Sezení v autě mě přestalo bavit. Mám pocit, že mám napjatou kůži, jako by obalovala dva lidi. Svědíl a věřím, že mi mravenci odkoušou rukávy.

„Potřebuju cigáro.“

Jack se na mě podívá jako na psa, co štěká bez zjevné příčiny.

„Tak si dej,“ říká a upírá pohled na volant.

„Ještě pořád nemám zapalovač.“

„Ty jsi snad ten nejubožejší kuřák na světě.“

Vypadá to, že Jacka stojí hodně sil, aby vytáhl zapalovač z kapsy u džín. Počíná si, jako by ho každý pohyb hrozně bolel, a dýchá jako stařec, než mi ho konečně podá.

„Díky.“

Vystoupím a zavírám dveře, vidím svůj odraz v tónovaných sklech. Mám takovou tu nezdravou barvu, kterou jinak můžete vidět jenom na bílých zdech v bytech kuřáků. Stockholmská noc je nadějná, vibruje. Voní výfukovými plyny a lakem na vlasy, vzduch je vlhký a studený. Párkrát potáhnu z cigarety, ale brzy mě to omrzí a znovu se posadím do auta. Jack vypadá, že spí, ale já vím, že má oči otevřené, hlídá.

„Člověk by měl bejt šťastnej, dokud to jde,“ zamumlá.

„Cože?“

„Nic.“

Na jazyku převaluju otázku.

„Co víš o Pastorovi?“

Jack na mě vrhne rychlý pohled a dál sleduje ulici. Jednu ruku schovává v kapse. Myslím, že si pohrává se sáčkem s heroinem.

„Nech to plavat, Vincente.“

„Co?“

Jack se tváří tak, že by raději vyskočil z auta a lehl si na silnici, než pokračoval v téhle konverzaci.

„Je pryč, to chápu. Ale nech to plavat.“

Má čuch na to, co se lidem honí hlavou, jako má pátrací pes na heroin.

„To kvůli němu tady sedíme,“ říkám. „Jenom chci vědět, co je zač.“

Povzdychne si.

„Už jsi někdy slyšel výraz bad motherfucker?“ ptá se.

„Jo.“

„Pastor je takovej bad motherfucker. A tím nemám na mysli, že by špatně šukal svoji matku, ale že je to vážně zlej a lstivej ďábel. Využívá takový zničený existence, jako jsi ty, a přiměje je, aby si mysleli, že něco znamenají. A potom vás odřízne. Nějakým způsobem.“

Jsem si poměrně jistý, že Jack měl s Pastorem nějaké kšefty a že se ho bojí. Zase se mi chce kouřit, ale nechám to být. Místo toho si zažívám senzační pocit z tablety v krku. Z polknutí morfinu se stal reflex, nepřemýšlím o tom. Před očima mi běží obrázky z dětství a téměř cítím bolest v žebrech, nade mnou se sklání otec se sklenicí vody a otevřenou dlaní.

„Říká se, že řídí Ligu hlídačů. Že on dostává ty prachy.“

Liga hlídačů. Ten název si pamatuju z médií. Večerníky o nich píšou skoro fejetony. Přepadají banky ve Stockholmu a okolí, převlečení za ochranku. Nikdo netuší, kam ty peníze směřují.

„Liga hlídačů,“ zachrčí. „Takový jméno pro pár všivejch zlodějů.“

Olizuju si rty. Jsou popraskané jako od mrazu.

„Nevíš, jestli má někam odjet?“

Na tu otázku Jack pomalu přikývne.

„Povídá se to. Ale nikdo to neví jistě.“

„A kam se teda chystá?“

„Nemám potuchy, ale říká se, že to bude... na neurčitou dobu.“

„Kdo to říká?“

„Na to se vyser.“

„Souvisí to nějak, Liga hlídačů a to, že chce zmizet?“

„Už sklapni, Vincente.“

„Znáš ho?“

Jack se zasměje a zní jako osmdesátník s výpotkem na plicích.

„Takže jsi tvrdohlavej vůl. To je zrovna v tomhle případě hodně špatný. A neptej se mě, jak daleko to je do Norska. Nebo ti jednu natáhnu.“

Přemýšlím, jestli je Maria v Norsku. Jestli žije.

Ty dvě striptérky vycházejí z klubu a teď je řada na mně, abych jim otevřel dveře a nechal je nasednout. Cítím se jako ten opilý komorník ze scénky oslavy silvestra. Svět se houpe jako loďka a já skoro padám do vody. Holky jsou jako kopie jedna druhé, vystoupily ze stránek Maximu rovnou do tohoto auta.

A noc je ještě mladá.

SEDMNÁCT

Postupem času v paměti zůstávají jen fragmenty. Kousky se skládají ve špatném pořadí do nehotového puzzle. Deska stolu se vysmívá a leskne se v místech, kde by měly být obličejové a události.

Můj otec byl druhý mrtvý, kterého jsem v životě viděl. První byla dvanáctiletá dívka, kterou přejelo auto v ulici Klara-bergsgatan pod sluncem tak velkým, že jsem věřil, že kdykoliv vybuchne.

Stínu bylo poskrovnu.

Mířil jsem do jednoho bytu na náměstí Hötorget, o kterém se povídalo, že tam uprchlík z Jugoslávie jménem Dejan prodává pašovaný alkohol, litr za dvacet korun. Pamatuju si matku té dívky. Vyřítla se na ulici a vytáhla to, co z dívky zbylo, zpod kol nákladního auta, které před ní burácelo jako nějaké monstrum. Matčiny slzy stékaly po dceřině tváři a mísily se s krví. Dívka na sobě měla bílé šaty vyzdobené vzorem jahod a fleky od čokoládové zmrzliny. Bylo mi šestnáct. Každá láska je jako rakovina, díky níž se váš život stane křehkým a konec je definitivní.

První pusu jsem dostal v patnácti, poprvé mi ho holka vykousila ve čtrnácti. Jmenovala se Camila a pocházela z Chile.

Byla z extrémně katolické rodiny a hádám, že právě proto, na protest proti pravidlům z domova, přede mnou klesla na podlahu během jednoho dílu Beverly Hills. Moc jsme se neznali. Měli jsme volnou hodinu, byla zima a obloha venku připomínala špinavou deku. Všechny obličeje byly bílé jako smrt a já se začal svým hormony přecpaným údem ohánět, jako by se pro to narodila. Vzpomínám si na její černé vlasy na mých bílých, chmýříím porostlých stehnech. Brandon se hádal s Dylanem v elektrických záblescích z televize. Pamatuju si na tu šedivou zimu, ticho v bytě.

Nechala mě, abych se jí udělal do pusy, takže jsem jí řekl, že ji miluju. Bylo mi čtrnáct.

Bylo mi dvanáct, když se o mě táta poprvé staral jako o pacienta. Bylo to potom, co mě strčil na roh stolu takovou silou, že jsem si zlomil tři žebra. V pozadí běžela Pohotovost. Za dávnych časů se švédští tátové doktoři dívali na americké seriály z nemocničního prostředí.

Při dýchání to bolelo, jako by žebra sestávala z rozbitého porcelánu a praskliny se s každým nádechem zvětšovaly. Zalezl jsem do svého pokoje jako zahanbený pes, hlavu plnou mlhavé bolesti. Já, ten hloupý dvanáctiletý kluk, jsem se poprvé podívil lidské krutosti.

O hodinu později za mnou přišel. Zápach whisky se kolem něj vinul jako závoj.

„Můžu se podívat, Vincente?“

Pomalu jsem si svlékl tričko a položil se na bok. Jeho ruce byly chladné a suché jako čerstvě vyprané povlečení. Nedotýkaly se mě ruce otce, ale ruce lékaře, s pohyby vyšetřující autority.

„Odpusť mi to,“ řekl potichu.

Vysvětlil mi, že nejde o nic vážného, že tohle se vždycky samo zahojí.

„Ale mě to bolí. Ukrutně to bolí.“

„Hned přijdu,“ zašeptal a slabě se pousmál.

Odešel a já slyšel, jak přechází po pracovně, kde jsou stěny pokryté knihami, zarámovanými diplomy a fotografiemi z dob, kdy byl svět černobílý.

Bylo mi dvanáct a ještě nikdy jsem neměl nic zlomeného. Věřil jsem, že umřu.

Táta se vrátil se sklenicí vody a bílou tabletou.

„Tohle ti pomůže usnout.“

Schopnost, s jakou proplouval mezi péčí a zlostí, klidem a vztekem, byla fantastická. Spolkl jsem prášek a cítil, jak se pomalu měním. Byl to ten neskutečný pocit, že se mi nikdy nic nemůže stát, že se všechno urovná, všechno bude dobré. Bolest zmizela jako špína pod proudem vody. Všechny barvy byly najednou nesnesitelně krásné, jako bych se poprvé probudil z hlubokého spánku. Byl jsem volný a nic mi nehrozilo, dravec poletující vysoko nad zemí. Nepochopitelný. Nedotknutelný. Na věky v tom jednom úderu srdce.

Tehdy jsem poprvé zažil efekt, jaký vyvolává morfin. Od té doby jsem se posunul, šel cestou přes amfetamin, abych zvládl přečíst všechnu povinnou literaturu, kouřil jsem heroin v prázdných, vyhořelých bytech na předměstí a ládoval se benzodiazepiny v burácejících, tmavých nočních klubech. Ale vždycky, jako by to bylo nevyhnutelné, jsem se vrátil k morfinu.

OSMNÁCT

Stojí otočená zády k ulici Birgera Jarla a prohlíží si jednu z mrtvých výloh. Když projíždíme kolem, zapasování mezi taxíky, otáčí hlavu a já vidím její profil. Černé vlasy, krvavě rudý vlněný kabát a kozačky.

„Zastav.“

Slyším svůj hlas a uvědomuju si, že pronikavě křičím, jako bych mutoval a právě poslal tátu ke všem čertům. Asi nestíhám přemýšlet. Pneumatiky na asfaltu zaskřípají a vůz sebou mohutně škubne, když zastavuje.

„Co sakra?“ syčí Jack.

Ale já už vystupuju. Pulz mi zní v hlavě jako gong, svět se se mnou točí, a když došlápnu, podvrtnu si nohu. Někde v mých napůl ochromených nervech to zabolí a já se vypotácím ven. Za námi stojí kolona zlostně troubících aut.

Lidé zírají a já propadám zoufalství.

Rozbíhám se za ní. Ona se vydává k ulici Kungsgatan. Pohybuje se klidně, elegantně a uvolněně. Volám na ni jménem, ale nic se neděje, můj hlas se utápí ve zvucích motorů. Klaksony působí jako bojový poplach a je cítit jejich nespokojenost. Téměř očekávám, že někdo vyleze a jednu mi vrazí.

Mám tunelové vidění, na okrajích rozostřené. Dobelhám se k ní a chytnu ji za ruku. Tak jako chlapec ve filmu, když zjistí, že se stane něco skvělého, magického, tak se cítím.

„Mario.“

Zastaví se a otočí, rychle mrká. V jednom okamžiku je to ona. Panenky jsou jako dvě černé díry přímo do hlavy.

„Kdo jsi?“ říká hlasitě a vyděšeně. „Pusť mě.“

Snaží se mi vytrhnout, ale moje ruka je jako železo. Maria se před mýma očima promění a stane se z ní někdo jiný, někdo bezvýznamný. Jsem zklamaný. Ta žena je Marie podobná, ale je až moc šedivá, moc obyčejná. V očích jí chybí Mariina jiskra. Sevření povolí, žena uvolní ruku a pospíchá pryč.

Lidé pořád zírají. Hluk aut je ohlušující. Kulhám zpět k autu.

Dveře na straně spolujezdce jsou stále otevřené. Klesám do sedadla s jediným přáním, abych odsud mohl zmizet. Noha tupě bolí.

„Vincente,“ cedí Jack mezi zuby.

Otočím se na něj. Jeho obličej nemá žádný výraz a je šedivý jako rohožka.

Jedna ze striptérek vykřikne a mě do tváře zasáhne cihla tak tvrdě, že se udeřím o dveře. Jack je tak rychlý, to není možné. Když mi dojde, že cihla je jeho zaťatá pěst, už zase vládne volantu a odváží nás ke Královské zahradě. V uších mi zvoní a zítra budu mít tvář nateklou jak míč. Vypadá to, že se mi všechna krev z těla přesunula do obličeje, bije mi v něm jako kostelní zvony a jsem si skoro jistý, že mi oči vyskočí z důlků.

„Blbej zasranej dealere,“ nadává. „Říkal jsem ti přece, že to máš nechat plavat.“

„Promiň,“ huhňám.

Věřím, že po tomhle Jack toužil. Rozhostí se tvrdé a namáhavé ticho. Zavírám oči.

Maria. Vidím nás spolu. Procházíme se po Södermalmu uli-

cemi, které znám tak dobře jako čáry na své dlani. Má na sobě černé šaty bez ramínek, nese tašky z různých butiků a do zad nám svítí slunce. V silném světle její kůže září jako zlato. Vidím sebe, jak ji vedu za ruku, a vidím, jak se směju.

Můžeme si koupit byt. Může se mě zeptat na moje dětství a já se smím ptát na to její. Můžeme mít prudký, ale krásný sex ve sprše a můžeme se stát rodiči.

Muž, který drží ženu za ruku, nemusí být nutně šťastný, ale vypadá, že žije šťastný život.

„Vincent? Tak se jmenuje?“

Hlas ze zadního sedadla mě vtahuje zpět do skutečnosti, která je ničivě deprimující ve srovnání s procházkou s Mariou po Södermalmu. Mohl jsem být mimo vteřinu, minutu, hodinu. Ještě je tma a Jack pořád sedí za volantem. Rychle pohlédne do zrcátka, na tu striptérku.

„Jo. Proč?“

„Ale...“

Cítím, jak mě někdo chytá za rameno, a otáčím se. Pozoruje mě pár upřených modrých očí. Zbytek z ní vypadá jinak, ale její oči si pamatuju stejně dobře jako zvuk rozvrzané postele.

„Janino?“

Vypadám překvapeně. Nebo si to aspoň myslím. Můj obličej působí cize a ochable.

„Jacqueline,“ opravuje mě a já si vzpomínám, že nikdy nepoužívá své pravé jméno, když pracuje.

„Promiň.“

„Očividně se znáte.“ Jack obrací oči v sloup. Ignoruju ho a dívám se na Janinu. Téměř ji nepoznávám.

„Změnila ses,“ říkám.

Zjevně byla na plastice. Rty, prsa a asi i nos. Když jsem ji viděl naposledy, měla lehce křivý nos, ale nebylo to nic, co